

.....

LETO XXIV.

MAJ

1975

.....

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

*
USTANOVLJEN LETA 1952

*
Izdajajo slovenski frančiškani

*
Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel: 86 7787

*
Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

*
Letna naročnina \$4.00
(izven Avstralije \$5.00)
se plačuje vnaprej

*
Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema

*
Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

PASTIRJEV GLAS V TUJINI (I. del) — Zbirka pisem, govorov, pridig, duhovnih misli in člankov pokojnega škofa dr. G. Rožmana zdomcem. — Cena \$2.50

MATI MLADIH CERKVA (Franc Svobljak) — cena 50 centov.

ODPRTO PISMO voditeljem SZ — Aleksander Solzenicyn — v kratkem pričakujemo. Cena en dolar.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov je s poštnino vred \$7.—

MOJA RAST (cena vezani knjigi \$3.50, broširani \$2.50) in zbirke črtic Franka Bukviča LJUDJE IZ OLSNICE (cena \$3.50 in \$2.50) sta pošli ter pričakujem novo pošiljko. Naročila seveda vseeno sprejemam. Tudi novo pošiljko BELE KNJIGE že dolgo pričakujem iz ZDA.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja) SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepisno povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstralskemu prijatelju. Cena en dolar.

VSEBINA:

- Nekje je luč — stran 113
Materi (pesem) — Igo Gruden — stran 115
Utrinek iz mladosti — Drago Štoka — stran 115
Na dolgo pot — Ludvik Puš — stran 117
Ljubelj (pesem) — p. Bazilij — stran 119
Afriška mati — p. Hugo Delčnjak — stran 120
Spomini ob otvoritvi nove cerkve — p. Bazilij — stran 121
P. Bazilij tipka . . . — stran 124
Izpod Triglava — stran 126
V času obiskanja — stran 128
"Nimam časa za družino!" — Dr. Anton Trstenjak — stran 130
Pismo iz Afrike — p. Evgen Ketiš — stran 131
Begunska (pesem) — p. Bazilij — stran 131
Pamet se je odprla (povest - konec) — P. Bernard — stran 132
Prikrit mini-imperializem — stran 132
Naše nabirke — stran 134
Izpod sydneyjskih stolpov — p. Valerijan — stran 136
Z vseh vetrov — stran 138
Kotiček naših malih — stran 140
Križem avstralske Slovenije — stran 141

NAROCI IN BERI!

KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945), lahko pri MISLIH naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena 50 centov.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Dokumentarna poročila očitvecev zbral Tomaž Kovač. — Cena en dolar.

SVOBODA V RAZVALINAH — (Grčarice, Turjak, Kočevje) — Cena \$2.—

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Cena vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga dokumentov) — Zbral Franc Ižanec, Argentina — Cena vsake knjige \$2.—

REVOLUCIJA POD KRIMOM. — Dogodke opisuje pokojni izanski župnik Janez Klemenčič, Ciril Miklavc in dr. Filip Zakej, Argentina. — Cena \$2.—

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrnjenec iz Vetrinja. Cena \$5.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh virov trezno prebirati in presojeti, četudi domovina te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

NEKJE JE LUC^v...

... Ako namreč dvajset do trideset tisoč bratov in sester enega najmanjših evropskih narodov iz odpora, protesta in straha pred osvoboditelji vse pusti in se umakne v tujino, a tisoči drugih, ki ne zmorejo ločitve ali so že v pasti, sklonijo hrbet in glavo kot pred neurjem, zagrne slavolok zmage senca in ostane na njem.

Senca pa spričuje, da je nekje luč.

VINKO BELIČIČ

Z GORNJIMI BESEDAMI je pisatelj-begunec in vsa tri desetletja vzoren profesor na liceju "France Prešeren" v Trstu — zaljučil svojo najnovejšo knjigo NEKJE JE LUC. Menim, da bi se težko lepše izrazil in da bi težko v nekaj besedah več povedal, kot je Vinko Beličič položil v teh nekaj klenih besed.

Beg, begunec, begunstvo . . . Široki pojmi s težko vsebino. Nihče ne bo brez velikega in tehtnega vzroka zapustil svoje domovine, na kateri že po svojem rojstvu vsi: z vso svojo bitjo. Za mnoge pomeni to tudi zapustiti svoje najdražje — niso vsi srečni, da morejo bežati skupno kot družina. Za ene pomeni izguba položaja ter vseh dolgih let priprave nanj, za druge nasilno iztrganje z domačije, kjer je stoletja v znoju garal njegov rod. Za vse pa pomeni begunstvo pot v negotovo bodočnost, med tuje ljudi, v neznano, kjer bo treba vse začeti znova. Sto vprašanj mori begunčev dušo: Bo zdržal napore? Bo srečno dosegel cilj, ki ga ni — edini cilj je svoboda...? Bodo tuji razumeli strah begunca pred zlom, ki se mu umika? Bodo spoznali njegovo iskrenost, znati ceniti njegovo žrtev, mu nudili bratsko pomoč? Ali pa bodo morda verjeli preganjavcem, ki begunca nujno ožigosajo kot izdajalca z zločini na ramenih, ki beži pred pravico? ...

Leto 1945 je pomenilo začetek največjega preseljevanja narodov iz političnih razlogov. Iz vseh evropskih držav, ki jih je zajel rdeči val — predolga bi bila

vrsta, da bi jih našteval —, so se vsuli stotisoči v svobodo Zahoda, da si rešijo vsaj življenje. Bivša vojaška so postala begunska taborišča, pa je bilo teh "lesenih mest" po svobodni Evropi premalo, da bi vsem dala streho. Novo žalostno poglavje moderne zgodovine se je pričelo — madež dvajsetega stoletja. Senca, ki je zakrila zmago nad nacizmom in fašizmom ter zgovorno pokazala, kaj je komunizem.

TRIDESET LET poteka letos, ko so tudi Slovenci v desetisočih zapuščali domovino. Ob zaključku vojnih grozot, katerim so štiri leta komaj čakali konca. Priznani narodnjaki in kulturni delavci, ljudje visokih naslovov in odgovornih poklicev na vseh poljih javnega udejstvovanja; podjetniki vseh obrti, kakor tudi preprosti kmetje, globoko zasidrani v svojo zemljo. Vsi so s silo trgali svoje korenine iz rodne grude, v strahu pred zlom in v odklonu nove ideologije, ki je istočasno na temelju krvi in nasilja prevzemala oblast. Vsakemu vsaj malo mislečemu in pravičnemu človeku je že dejstvo množičnega begunstva res senca, ki je zagnila zmago, pridobljeno z masko in silo, na lahek način potrjeno za zeleno mizo mednarodne konference Velikih Treh.

Izbira begunstva ni lahka, pove pa, koliko je vredna svoboda, ki je človeku naravni dar. Ravno begunstvo zgovorno kaže, kaj človek zanjo tvega: Tvega izgubo vsega, razen načel, ki jih nosi v srcu in so mu sveta. Tvega celo sprejem pečata izdajalca — pečat, ki bolj

krivičen ne more biti kot je. Bil je takrat in je danes po tridesetih letih. Edini "zločin" prvih povojnih beguncev je v tem, da so odklonili komunizem.

Kaj je lepši dokaz, da so imeli prav, kot vsi desetisoči, ki so bežali za prvimi in v naslednjih desetletjih dohiteli žalostno majsko procesijo iz leta 1945? Tudi isti, ki so kasneje tvegali beg le za večji kos tujega kruha — za kar beguncem pred tridesetimi leti ni bilo mar. Še tisti, ki so odhajali za prvimi in naslednjimi s potnim dovoljenjem — legalni begunci so iz domačih razmer...

Da, tridesetletje razmer doma in tridesetletje v zdomstvu jasno kaže senco in kaže tudi luč. Malo beguncev se je zabubilo vase in v blagostanju tujih dežel pozabilo na domovino in na tiste majske dni 1945. Še manj od njih — morda bi jih preštel na prste — je v teku let zmeščalo hrbtnico in pogazilo načela, ki so jih takrat nesli v begunstvo: danes so v službi režima pod masko domovine. V našem zamejstvu in zdomstvu pa je prav po beguncih zabrstela nova pomlad, ki je zgovoren dokaz resnične ljubezni do naroda in domovine. Izdajalec ne pozna idealov in ljubezen mu je tuja; ne bo žrtvoval svojih prostih ur za kulturno ustvarjanje in ohranitev slovenstva pod tujim soncem; ne bo izdajal monumentalnih del brez koristi svojemu žepu; ne bo se po tridesetih letih še lahko brez hinavstva ponosno potrkal na prsa:

Kljub tujini sem svoboden Slovenec, zato želim tudi svobodno Slovenijo!

Vsi krivični očitki se razblinijo kakor dim ob gornjih dejstvih, ki jih nihče tajiti ne more. Premočno sveti luč nad senco. Čim močnejša je, tem močnejša je tudi senca nad slavolokom zmage...

Mnogo beguncev je šlo v teku tridesetih let skozi iste žrtve in strah pred preganjavci. Ne le tisoči naših, ki sem jih zgoraj omenil, da so sledili prvimi. Bili so begunci iz Kitajske in Kube, Madžarske in Čehoslovaške, begunci na Koreji, iz Severnega Vietnama... Prav za našo tridesetletnico je ves svet priča, kako piše zgodovina nove odstavke v svoje nesrečno poglavje begunstva. Dvamilijonska množica Vietnamcev vseh stanov in poklicev, največ revnih, ki jim gre za golo življenje... Beže iz istih vzrokov kot smo takrat bežali mi, le da je zanje po vseh vidikih beg brez rešitve. Tudi to zadnje begunstvo oznanja temo. A črna senca danes ni le nad zmagovalci: tudi na ves še svobodni svet se razteza, ki težko razume težo in smisel begunstva, ker ne vidi ali noče videti resničnosti zla, pred katerim so in še beže milijoni človeštva. Tema slepi — luč je skrita: morda je današnji svet spoznatni ni vreden več...

Kaj smo? Vidci, ali oslepli?

Prijatelj, NEKJE JE LUČ!

SLOVENIJA — VIETNAM. Dva žalostna begunska prizora. Med njima je doba tridesetih let, vendar oba pričata o istem zlu, pred katerim beže množice...

Materi

Odpusti mi, če sem ti kdaj v večeru
življenje žalostil s strastjo uporno,
iz dni viharnih k tebi gnan v nemiru.

Do koder gre spomin v mladost mi zorno,
dobrote, usmiljenja, ljubezni polna
najtežje breme nesla si pokorno.

Čeprav ti duša kdaj bila je bolna,
bedela je nad nami milost tvoja:
kot zvezda našega bila si čolna.

— — — — —

IGO GRUDEN

Utrinek iz mladosti

DRAGO ŠTOKA

Življenje nas hrani z lepimi in grenkimi trenutki, zato so tudi naši spomini taki: lepi, grenki, žalostni . . .

Tisti čas, ko se je končala vojna, so zijale na cesto prazne izložbe in trgovine so bile prazne. K sreči smo dobili lahko vsaj kruh in moko za polento.

Toda zmanjkalo je tudi kruha in polente, zunaj pa je razgrajala burja, kakršno smo občutili le redkokdaj po vojni. Lačni smo bili in mama se je odločila, da gre kljub mrazu in burji v trgovino. Pognala se je drobna in neznatna kakor je bila skozi vrata, meni in še mlajši sestri pa naročila, naj bova pridna. Kmalu da se bo vrnila. Gledala sva za njo skozi okno, a takoj sta jo vzela mrak in burja. Da bi naju ne bilo strah, sem začel pripovedovati sestrici pravljice, najrazličnejše pravljice, ki sem se jih spomnil.

A mame dolgo ni bilo. Naredila se je trda tema, ura večerje je bila že mimo. V kuhinji ni bilo življenja, ki ga razdaja materina navzočnost in nas z njim obdaja. Tudi očeta ni hotelo biti domov z dela v pristanišču.

V trenutku me je obšla silna tesnoba, vznemirjenost, skoraj strah. Da se ni mami kaj pripetilo.

In že sem dejal sestri, naj bo mirna, ker moram iti mami naproti.

Stekel sem v temo. S skrajnimi močmi sem se prebil iz borjača ven v hrib in v klanec, moral sem s hrbtom proti burji, da mi ni vzelo sape. Z vseh strani se je zagnala burja in bi me skoraj vrnila v borjač. Toda z zadoščanjem sem ugotovil, da sem se uspešno postavil v bran njenemu besnemu napadu. Klancu sem bil dober znanec, zato sem tudi v temi skoro tekel po njem. Kmalu sem prišel v zavetje, prav tako je bila v zatišju mlaka, katere gladina se je belila v ledu. Večkrat sem klical mamo, toda odgovora ni bilo.

Prebil sem se do glavne ceste in se bližal šolskemu poslopju. Vedel sem, da je burja zopet na preži. Zbral sem moči in pokazal burji hrbet, se uprl na noge in jo potiskal nazaj, kot bi potiskal voz sena navkreber. Že ves trd od mraza sem se prerinil do trgovine. Pogledal sem skozi okno, a mame ni bilo notri. Ženska, ki je pravkar stopila ven, mi je dejala, da je mama odšla že pred časom. V srcu me je stisnilo. Kod je mogla domov, morda po krajsnici, morda pa se je kje ustavila? Morda. Spet sem se opogumil: gotovo ne more kje ven iz burje, sem si rekel, in sem se

spomnil koticčka v hribu, kjer se burja zvija v klobčič in v vrtnicu odnaša s seboj, kar ji le pride v pest.

Pri šoli se nazaj grede ni bilo treba obračati s hrptom proti burji, tokrat sem se nanjo samo nalonil in premikal noge: vse drugo je opravila ona. Tuintam sem se moral oprijeti kakšnega zidu ali obcestnega kamna, da ni bilo treba preveč teči. Ob prijetanju kamnov me je zagrabila taka zanohtnica, da mi je šel mraz prav do srca. V prvem zatišju sem se ustavil in z rokami navzkriž mahal po hrbtu. Ko mi je zanohtnica odjenjala, sem zopet klical mamo. Nič odgovora.

S tesnobo v srcu sem se bližal mlaki: da je ni burja vrgla vanjo, saj je bila mama drobna in lahka kot peresce? Pogledal sem na belo gladino in se oddahnil, ko sem videl, da jo povsod pokriva debel led.

Zbral sem vse svoje moči in se pognal tokrat po cesti navzgor, v upanju, da je šla mama tod in ne po strmem klancu. Bil sem že skoro vrh ceste, ko se mi je zazdelo, da slišim stokanje. Prisluhnem: ne, ničesar ni bilo slišati, samo nečloveški glas burje je tulil, da ga je bilo slišati prav do morja. Napravim nekaj korakov, pa spet začujem glas, tokrat jasnejši. Da, to je bil mamin glas.

Po nekaj trenutkih iskanja sem jo našel za zidkom, vso sključeno, s torbo polno kruha v rokah. Oprijemala se je z eno roko zidu in skušala vstati, pa se je burja z njo igračkala in jo vsakokrat znova potisnila k zidu. Bila je sredi vrtnca in ni mogla prav nikamor. Bala se je, da ji ne bi burja odnesla dragocenega kruha, zato ga je z vso silo, ki ji je še ostajala, tiščala k sebi. Zelo sem bil vesel, ko sem jo zagledal, a obenem mi je srce napohnilo sočutje. Vsej prezebli sem pomagal na noge in jo podpiral do doma.

Kuhinja je postala zopet svetla: prišla je mama! Čez čas je bilo tudi nekaj večerje na mizi, ne dosti, zato pa je bilo mnogo veselja. Nenadoma sem se počutil odraslega, sila močnega. Šele ob starejšem bratu, ki se je čez čas vrnil z očetom domov, sem se zopet streznil, ko sem videl, da sem še zelo majhen. Brat je bil močan in je prišel v burji domov celo iz Trsta.

Zunaj je burja divjala kot nora. Toda bili smo vsi doma, ob topli peči, in se res nismo več bali te podivjane kraške ihtje!

Vsako zimo, ko se začne oglašati burja, se spomnim na tisti večer in na mamo, ki je ni več. Srečen sem, da sem ji mogel vsaj takrat nuditi neznatno pomoč; in to je tako malo ob njeni brezmejni ljubezni.

TASMANSKI SLOVENC! V zadnjem tednu maja boste zopet dobili obisk slovenskega duhovnika. S p. Stankom vas bo obiskal tudi naš gost teh mesecev, posinovljeni afriški misijonar p. Hugo Delčnjak. Slovenska maša s šmarnicami bo na **SOBOTO 31. MAJA ZVEČER OB ŠESTIH**, ne v nedeljo. Bo pa veljala že za vašo nedeljsko dolžnost. Cerkev je ista kot obi-

čajno: Sv. Terezija v Moonah. Pred mašo prilika za sveto spoved.

Dogovorjeno je, da bo tasmansko Slovensko društvo oskrbelo dvorano, kjer vam bo po maši p. Hugo povedal in pokazal na filmskem platnu marsikaj zanimivega iz svojega misijona. **VSI VABLJENI!**

Na dolgo pot...

Pod istim naslovom objavlja DR. LUDVIK PUŠ v argentinski "Svobodni Sloveniji" spomine na svoje begunstvo v letu 1945. Tu je le nekaj skromnih odlomkov njegovega zanimivega pripovedovanja, ki pa sem jih povezal tako, da ni treba vmesne razlage. Pisatelj je znani kulturni delavec in živi kot begunec v ZDA. — Urednik

Ljubeljski predor bo ostal tisočim beguncem za vedno v spominu . . .

TISTEGA DNE je bila pomlad čudovita, zapeljivo lepa. Toplo pomladansko vreme v aprilu je tako grelo zemljo, da je bilo na Jurjevo bolj gosto odeta v bujno zelenje kot prejšnja leta. V prvih dneh maja je že v polnem obsegu veljala pesnikova beseda:

Hrib in dol
naokol'
s cvetjem je odet...

Ali je dobra Mati narava skušala z zelenjem in cvetjem prekriti vso ogromno mizerijo strašne vojne, ki se je bližala svojemu koncu z zadnjimi strahotami masovne moritve, razdejanja in uničenja?

Zlasti naša domovina pod Triglavom in okrog Karavank je bila razkošna v svojem prelestnem čaru. Ali je hotela s svojo očarljivostjo odvrniti trume ljudi, hitečih po potih in cestah proti Ljubljani, kakor hitijo mravlje pred nevihto proti mravljišču, naj jo ne zapustijo: saj je lepa in dobra. Kam hitijo vse te množice z vozovi in vozički, z nahrbtniki in pakli, z ženami in otroci, brez besed mrko zroč predse, iščoč cilja, ki ga ni?

"Bežimo."

"Kam?"

"Nič ne vemo kam, vemo samo, da moramo proč od tod. Zapuščamo domačije in premoženje, zapuščamo službe in položaje in uspehe svoje pridnosti in dela, da zavarujemo svoje življenje in ostanemo zvesti svojemu prepričanju."

O ljubi Bog, to ni bila procesija z vihrajočimi banderami, ne pohod s pesmijo in veseljem v očeh in radostjo v srcih: bil je križev pot po krivem obsojenega in preganjanega ljudstva! Na kolesu počasi vozeč sem videl obraze, ki je iz njih gledalo gorje;

usta, tako zgovorna in navadno na vesel dovtip ukrojena, zaprta s sedmimi pečati; oči, globoko udrt od že prestanega napora, so razodevale neprikrit srd, strah in obup, vse ob enem. Kam bežimo? Kaj bo z nami?

Celokupna karavana od Ljubljane prek Kranja do Tržiča in čez strme klance na Ljubelju je vendar na skrivaj gojila eno toplo upanje: da se kmalu spet vrnemo nazaj domov. In eno trdno vero: Bog nas ne bo zapustil.

Stali smo v takih razmerah, s težkimi mislimi in grenkimi čustvi, sred klancev, v temni noči prepuščeni samim sebi. Kdor zaupa v Boga in njegovo pomoč, ni nikoli osramočen. To so množice instiktivno čutile — in od razoranih skalnatih kotanj ob cesti je od skupine do skupine glasno odmevala molitev rožnega venca, "ki je za nas krvavi pot potil...", vlivajoč v zbegana srca tolažbe in okrepilo, da so se umirila z zaupanjem v božje varstvo. Kaj pomeni moč molitve, ko vse drugo odpove, sem do kraja sprevidel in izkusil tisto noč na ljubeljskih klancih.

Tisti dan je bil praznik vnebohoda Gospodovega. Zvonovi pri Sv. Ani na Ljubelju so ga oznanili že zarana in vabili k praznovanju. Med begunci je bilo več duhovnikov in zaradi udeležbe ljudstva pri službi božji ni bilo zadrege. Svoje stvari v baraki sva z ženo pospravila že zgodaj zjutraj, saj o spanju itak ni bilo govora, in sva vse, z mojim kolesom vred, naložila nazaj na Brodarjev voz, ki se je potem s spočitimi konji vzpel na zadnji klanec pred tunelom in se ustavil na ploščadi. Iz barak smo jo ubrali po bližnjici proti cerkvi. Nekaj časa gre steza dokaj položno po prijetni vzpetini, a se kmalu zažene strmo

Ljubeljski prelaz, ki je tiste majske dni tudi videl begunce in na stotine kmečkih vozov. Umikajoči se Nemci so namreč zasedli predor in beguncev niso pustili skozi. Končno so jih četniki prisilili k predaji in umiku ter predor odprli bežeči množici.

v goro, da smo krepko natezali mišice v kolnih, preden smo dospeli do ceste in premagali zadnjo strmino nad cesto. Med potjo se mi je bežno obnovil zaradi sv. Ane spomin na domačo podružno cerkev v Češnjicah, kjer smo na god te svetnice, ki — kot tu — kraljuje v glavnem oltarju, njeno slavo prepevali o počitnicah in je v njeno čast zadonela stara, slavna pesem:

Počesčena sveta Ana,
z božjo milostjo obdana,
mati božje Matere!
Lepo zarjo si rodila,
zemljo z lučjo razsvetlila,
zveselila grešnike.

Po slovesnosti v cerkvi smo se takrat podali v Anžlovo na kosilo, potico in štruklje . . .

Skoro ustrašil sem se, ko sem se zavedel, kam so se moje misli zagledale. Saj ne gremo na žeganje v Češnjicah! Od tod ne vodi pot v Anžlovo na potico in štruklje, marveč pot v tuji svet, v pomanjkanje in stradež.

Tekle so ure, dan se je že zdavnaj nagnil čez poldne, a celoten položaj se ni niti za pičico spremenil. Tisti, ki smo bili prepričani, da bo predor vendarle končno prost, smo upali in čakali. Bilo je že proti večeru, hladen veter je zapihal in treba je bilo poiskati nekaj bolj toplega za okrog života, da bi se k vsej mizeriji končno ne pridružil še moker nos in vnet vrat. Razvezal sem na vozu svoj nahrbtnik in iz njega izvlekel toplo jopico za ženo in zase. Ko sva imela polne roke opravka s to rečjo, sva zaslišala nenavaden nemir in premikanje ljudi vse naokrog. Kaj se je neki zgodilo, da so nekateri postali tako glasni in nemirni? Pogledala sva okrog sebe in zagledala visok stebel črnega dima, ki se je dvigal proti nebu iz smeri barak. Zlezla sva z voza in pohitela na rob ploščadi, kjer se je odprl očem grozljivo

pretresljiv prizor. Na več mestih so bile kot poper suhe lesene barake v ognju. Plameni so se krivenčili in vrtinčili z elementarno močjo visoko v zrak, ko so enkrat predrli strehe, in zajemali stavbo za stavbo. V nekaj trenutkih je bila vsa ravnica z barakami pred cerkvijo eno samo ogromno ognjeno morje in takega požara svoj živ dan nisem videl. Jasnó je bilo, da je bil ogenj podtaknjen, a kdo so bili požigalci, se takrat seveda ni dalo ugotoviti, pozneje pa smo imeli dovolj vsakdanjih skrbi, da bi se bili zanimali za požig nemških barak na slovenski zemlji.

Gledal sem pošastno silo ognjenega elementa in sem tisti trenutek vedel: vsa slovenska domovina bo tako v ognju krvave revolucije zgorela. Sikajoči zublji pod cerkvijo sv. Ane so simbol cele slovenske zemlje. Na pogorišču bodo gradili z nasiljem novo, marksistično, brezversko družbo, kmeta bodo zdecimirali in pahnili v popolno brezpomembnost, kdor se bo upiral odredbam partije, bo zgubil svobodo ali celo življenje: — domovina Jegliča, Slomška, Evangelista Kreka . . . je v ognju, in če bo kaj ostalo, ne bo moglo svobodno rasti. Nastala bo nova domovina, z drugačnimi ljudmi in drugačnimi ustanovami, ki jo bo komaj mogoče prepoznati. Svoboda javnega dela in prepričanja bo zgorela, nova svoboda bo "svoboda" na ukaz, pogled na življenje in svet bo umerjen po edinem merilu dialektičnega materializma.

Ker take domovine nočemo, smo danes zbrani pred karavanškim cestnim predorom in v ognjenih valovih nad barakami gledamo simbol ognja komunistične revolucije, ki ga pogasiti nismo mogli.

. . . Dominantna zahteva tistih trenutkov je bila: naprej, naprej!

Zato sva šla v predor peš in sedaj peš nadaljujema trnjevo hojo po krivuljah ljubeljskega prelaza na korški strani.

Kako sva prišla tisto noč v dolino, naj ostane

nezapisano. Prišla sva! Še dostikrat vsa počivala, zmeraj spet vstala in hodila naprej, naprej.

Ko je jutranje sonce pogledalo izza hrbta karavanških gora, sva se (...) vključila v begunski veletoč, ki je glasno hrnel na cesti pod parobkom; množil se je in rasel, čimbolj se je bližal mostu na Dravi. Med gručami je bilo videti skupine domobrancev, vedno pripravljenih v potrebi pomagati, vedno glasno spodbujajočih svoje rojake: civilisti naprej, naprej! Ne se ustavljati, civilisti naprej! In se je neprestano gibalo in valovilo morje civilnih beguncev, njihovih voz, domobrantskih edinic, nemških kamionov, pa spet civilistov. Potopila sva se v to tekoče morje, kajti vsem je veljal klic: civilisti naprej!...

Ne gredo mi prav v besedo občutki ob gledanju one silhuete pri odlaganju orožja. Marsikaj je čas že zabil, a ena misel mi je ostala trdno v spominu iz opazovanja senčnih obrisov na vzpetini nad Dravo. Dolgo so se brez presledka pomikali, odmetavali orožje in izginjali za gozdičem. Bila je misel, da orožje — tu predano v angleške roke — ni v boju bilo nikoli premagano. (...) Še na misel ni prišlo ne meni in verjetno nikomur drugemu med opazovalci, ki so bili priče odajanja orožja, da bodo ti fantje in možje za svojo vero v veljavnost mednarodnih zakonov in za svojo zaupanje v moralno integriteto svojih bodočih varuhov in zaščitnikov tako kruto ogoljufani.

Končno smo vendar prišli tudi mi na vrsto, se zlili v živi tok beguncev na cesti, dosegli še tik pred mrakom dravski most, ga brez ovire prekoračili in zavili v klanec na drugem bregu Drave. Toliko je bilo še svetlobe od vzhajajoče večerne zarje, da smo videli

Vetrinjsko polje žalostnega spomina je postalo pravo mravljišče slovenskih brezdomcev . . .

čisto razločno kupe orožje na cesti, odloženega po diktatu mogočnikov, ki barantajo za male narode in jih prodajajo, kadar je treba ščititi lastno kri. Vae victis! Gorje premagancem! Tistim pa, ki so bili 'premagani' za zeleno mizo mogočnjakov, desetkrat in stokrat gorje!

Pot je peljala navzdol na bridko znano vetrinjsko polje, kot razprostrta plahta ravno ležeče med malim hribcem z naseljem in cerkvijo po imenu Kamen, in starodavnim vetrinjskim samostanom in gradom prslonjenim na vzpetino na drugem koncu ravnega polja.

Tisti večer in naslednje dni in tedne se je v Vetrinju, pred mnogimi stoletji pozorišču važnih dogodkov v slovenski zgodovini, pisala nova stran te zgodovine . . .

Ljubelj

Kot žrelo se odpiral je tunel
in goltal množice, ki trepetale
pred brati lastne so krvi...
V tujino z rodne grude so bežale.

Iz tožnih misli me je zdramil strel.

Ob cesti stal sem, na drevo oprt.
Vozovi so ječali mimo mene,
otroški jok je večal mojo bol.
Iz dolgih vrst se je smejala — smrt — — —

Povelje. Stopil sem naprej.
Objela me moreča je tema
obokov vlažnih.
Molčal sem kot grob.
Saj pustil sem za sabo — kos srca...

(Iz mojega dnevnika,
Sobota, 12. maja 1945)
P. BAZILJ

MESEC MAJ nas spominja na razcveteno naravo doma, ki je kot vaza, polna dišečega cvetja. Tukaj v Avstraliji je maj mesec lepih jesenskih barv. Vseposod, kjer je prisoten Kristus s svojimi brati po veri vanj, pa je maj mesec Marije Device, Matere Sina božjega.

Ozrl se je na nizkost svoje dekle
in blagovali me bodo odslej vsi rodovi . . .

je zapela Marija v slavospjevu ob srečanju z Elizabeto. Ta njena napoved ni bila plod domisljave bahavosti, ker jo je sam Bog izbral za božje materinstvo, ampak priznanje božji dobroti za tako veliko čast. Saj je prav ta odlika osnova in vir vseh ostalih duhovnih vrednot Matere božje. Devica najčistejša, Zdravje bolnikov, Pribežališče grešnikov, Tolažnica žalostnih, Pomoč kristjanov . . . jo naslavljamo v litanijah samo zaradi njenega božjega materinstva.

Afriška mati

Materinstvo je božji dar vsemu človeškemu rodu. Od vsega začetka našega obstanka je človeštvo videlo v lepoti materinstva, žive in nežive narave, božjo prisotnost. Zato ni čudno, da so ponekod v preteklosti in še danes nekatera primitivna plemena častijo posebno božanstvo materinstva, rodovitnosti. Je to izrodek verovanja? Morda. Lahko pa gledamo v tem tudi podzavestno željo poganškega sveta po Ženi, ki naj bi bila z Bogom najtesneje povezana — po materinstvu.

Kako gleda črna mati na svoje materinstvo? Najprej vidi v tem božjo dobroto, naklonjenost pradedov in dedov, saj je žena brez otrok v Afriki znamenje zavrnjenosti s strani Boga in prednikov. Krivdo za tako stanje pripisujejo včasih osebi sami, temu ali onemu članu klanu (pri nas v Afriki živijo vsi sorodniki skupaj v klanu, nekaki zadrugi), ali po klanu kot celoti. V zadnjem primeru naj bi bila nerodovitnost žene neke vrste kazen za kak skupni greh družbe.

Za črno ženo je življenje sveto. Mlado življenje, ki ga nosi pod srcem, je dar božji ter uslišanje prednikov. Da bo dala svetu novo življenje, se bo afriška mati podvrгла vsem obrednim predpisom, ki ji branijo določeno hrano. Skrbno bo sledila obredom, ki so predpisani za noseče matere. Zaveda se, če bi kaj opustila, kar ji zagotavlja po tradiciji rodu srečno rojstvo, bi bila odgovorna za nerojeno življenje. Celo tako daleč gredo črna plemena: če mati umrje pred rojstvom, ji odreko pogrebne slovesnosti, ker "ni hotela" dati novega življenja . . .

Rojen otrok pomeni materi božji obisk, obisk enega izmed prednikov. Zato tudi dajo otroku redno ime prednika na katerega jih spominja. Povezanost matere in otroka je tudi po rojstvu nerazdružljivo. Mati ga nosi od jutra do večera na svojem hrbtu: tudi medtem, ko gre po vodo, po drva v gozd, ko drobi zrnje za polento ali pa phe riž za praznične dni. Mati in otrok živita vse do novega rojstva v neke vrste simbiozi —

Ob misli na afriško mater smo belci pri svojih umorih nerojenih otrok in omejevanju rojstev res lahko osramočeni. V iskanju udobja nam je zbledel materinski poklic . . .

nerazdružljivi telesni povezanosti, ki gotovo blagodejno vpliva na razvoj otroka. Neprestana prisotnost materine ljubezni in njene pozornosti učinkuje na bodoče otrokovo telesno in duhovno ravnovesje.

Afriška mati sprejme vsakega otroka, ki se najavi. Kakor prvi, tako bo šesti ali pa deseti dar božji, ki se ga ne sme odkloniti. Če pa ta ali oni umrje (umrje jih okoli 60%), za njim žaluje. Da je njeno srce polno žalosti, izrazi s tem, da se posiplje z zemljo ali pepelom ter valja po tleh. Vendar se kmalu potolaži v zupanju, da bo Bog nadomestil izgubljeno življenje z novim

A ne samo mati je navezana na otroka — tudi otroci se čutijo eno z njo. Lahko rečemo, da otroci globoko spoštujejo očeta, mater pa ljubijo. Oče se da nadomestiti, mati nikoli, pravi afriški pregovor. Mati bo za afriškega otroka samo ena — njegova resnična mati. Za očeta pa bo klical tistega, ki zanj skrbi: v slučaju očetove smrti ga bo takoj nadomestil moški sorodnik v klanu in dobil pri otroku naziv očeta.

Črna mati je ohranila božji dar materinstva, zato ji ni težko ob spoznanju Kristusa slediti zgled njegove Matere Marije.

P. HUGO DELČNJAK

Spomini ob otvoritvi nove cerkve

SLOVENSKO DRUŠTVO v Geelongu v Avstraliji je lani odprlo novi društveni dom, ki so ga poimenovali po našem največjem pisatelju Ivanu Cankarju. Poleg doma so zgradili tudi športna igrišča. Posnetek je z otvoritve.

Zgornje vrstice sem bral na strani 29 letošnje marčne številke ljubljanske RODNE GRUDE. Bile so napisane pod sliko, ki predstavlja skupino ljudi v živahnem pomenku pred pročeljem stavbe. Pritegnila me je, saj Geelong predobro poznam. Čudno vendar: geelongški društveni dom je v gradnji — kako naj bi bila že lani njegova otvoritev, ki jo napovedujejo šele za letos? Stavba za skupino na sliki ne predstavlja nikakega društvenega doma, ampak cerkev-šola župnije svete Družine v Bell Perku, kjer so se geelongški Slovenci skoraj devetnajst let zbirali k mesečni slovenski maši. Celo na tiskani sliki pazno oko lahko opazi obrise belega križa nad pročeljem...

Na to sliko sem mislil, ki naše devetnajstletno versko zbirališče v Geelongu oznanja rojakom doma in po svetu za Cankarjev dom, in na smeh mi je šlo. Obenem pa sem obujal sto spominov na svoje redne obiske iz Melbourn v 45 milj oddeljeni Geelong. Danes je nedelja 23. marca in zopet sem na poti tja: peljem se v Bell Park kot povabljenec na blagoslovitev nove cerkve svete Družine, ki je po dolgih letih nadomestila ono na sliki. Zato sem zgoraj tudi napisal, da "so se zbirali", saj se zdaj Slovenci k mesečni maši že zbiramo v novi.

Da, devetnajst let bo skoraj minilo, ko sem takoj po prihodu v Melbourne zvedel, da živi precej naših priseljencev tudi v Geelongu, Zlasti v novem delu, ki se imenuje Bell Park. Tako sem se enkrat med tednom odpravil tja, da srečam vsaj nekatere ter se s tamkajšnjim župnikom dogovorim glede redne slovenske maše. Takrat je imel Bell Park še veliko praznih lotov, mnoge družine so živele še v na hitro zgrajenih "bungalih". Ali pa jim je služila za stanovanje garaža, dočim je imela hiša komaj temelj: če ni bila celo šele v načrtih na papirju. Norlane je bil še manj naseljen, današnji Corio pa še rojen ni bil. Ivan in Franc, oba vesela štajerca in takrat še samska fanta, sta me vodila okrog. Lahko rečem, da sem bil povsod prijazno sprejet.

Tudi bellparkški župnik John Kelly me je bil vesel. Mož je bil eden prvih avstralskih duhovnikov melbournske nadškofije, ki se je zares zavzel za novonaseljence. Pravil mi je, kako ga je pokojni nadškof

Mannix lepega dne vzel s seboj v avto, češ naj mu gre pokazat, kje v Geelongu se naseljujejo novi. Ko sta vozila po Bell Parku, je nadškof nenadoma rekel: "Kje naj bi stala cerkev in šola?" Joe ni vedel kaj reči, nadškof pa je že nadaljeval: "Tole zemljo na levi bomo kupili, ti si pa prvi župnik Bell Parka..." Inštalacija je bila izvršena — četudi kar med vožnjo v avtu.

Father Kelly je začel iz nič. Nastanil se je v leseni hišici, ki še danes — seveda povečana in lepše urejena — služi za začasno župnišče. Na zemljišču je kmalu zrastle farna šola. Trije prvotni razredi so imeli vmesne železne stene, ki so jih na soboto zvali pod strop, da so napravili tako za nedeljo en bogoslužni prostor. Isti prostor je na nedeljsko popoldne služil za kino-dvorano, da je dobila župnija še nekaj denarja za odplačevanje visokih dolgov.

Kuharice župnišče ni imelo, ker bi je revna fara ne zmogla plačati. Kuhal si je Father Kelly sam, nekaj so mu prinesli dobri ljudje. Še zdaj vidim njegovo kuhinjo v pravem samskem neredu. Na mizi si dobil vse, od steklenice mleka pa do paste za čevlje in mišjega strupa. Ob nekem mojem obisku me je zaskrbljeno vprašal, kaj naj stori: "Na mizi sem imel tablete za hišno mačko, ki je dobila gliste — ko pa sem prišel danes domov, sem našel poljskega kaplana, ko je ravno zadnjo tableto nesel v usta. Mislim, da so sladkorčki..." Svetoval sem mu, naj molči in prihodnjič mi je veselo povedal: "Nobene reakcije, hvala Bogu! Glist pa menda Father Jaroszka nikdar v življenju ne bo imel..."

Kaplani smo prenočevali ob mesečnem obisku v dnevni sobi. Kadar sva na isto soboto dva naenkrat butnila v Bell Park, je Father Kelly postavil v kot še zasilno posteljo in bila sva preskrbljena. S sedanjim ukrajinskim škofom Praškom, ki je bil takrat še "poor kicked around New-Australian Priest," kot se je imenoval v šali, sva dostikrat pozno v noč klepetala in zbijala šale. Ko sem mu končno rekel: "Sraka, molči vendar in zaspi!" sem zvedel, da ima beseda "sraka" v ukrajinskem jeziku čisto drug pomen. Ukrajinske "srake" mu res nisem želele, saj župnišče ni imelo niti kanalizacije in do stranišnih blokov na drugi strani šolskega poslopja je bila res dolga pot...

"Koliko narodnosti imam v župniji, me nikar ne vprašaj, ker še danes ne vem. Vedno odkrijem kakšno novo. Vem pa to, da imam le enajst avstralskih družin," mi je povedal Father Kelly ob mojem prvem obisku. Zato se je, že svojim bogoslovnim sošolcem

Škof Ljubič
s skupino
geelongških
Slovencev
pred staro
cerkvijo
Bell Parka

znan kot linguist, začel učiti v Bell Parku jezike, ki bi mu služili pri dušnem pastirstvu. Kar dobro je tolkel nemško, poljsko in italijansko, prilično dobro razumel in znal nekaj besed holandskega, ukrajinskega ter hrvaškega jezika. Še v slovenščini ga ne bi mogel prodati, ker je kar posrečeno ujel smisel stavka. Sleherno nedeljo je imel glavno farno mašo, takrat seveda še latinsko, pri kateri je v pridigi združil tri jezike, da je ustregel vsaj nekaterim. Verniki so mu cprostili napake v izražanju, saj so videli njegovo dobro voljo. Res je žel mož tudi mnogo razočaranj in nevhvaležnosti, nekateri so tudi grdo izrabljali njegovo dobroto, a imel je svoje farane tako različnih narodnosti iz srca rad in je hotel biti vsem vse. Brez njega bi Bell Park še dolgo ne postal tako lepo versko središče. A finančne skrbi so Fathru Kellyju zrahljale živce. Sleherni faran je zidal svoj domek in naravno ni bilo dovolj podpore za vzdrževanje cerkve in šole.

Ko je prvi bellparkški župnik nekako zagrenjeno odhajal na svoje novo mesto v Footscray, je Bell Park nekaj časa celo spadal pod že ustaljeno župnijo West Geelong.

Z njegovim odhodom je propadla tudi nedeljska popoldanska oddaja za novonaseljence na geelongškem radiu, "Welcome, Friends!", ki jo je začel v času, ko je bil tuj jezik na avstralskem radiu še skoraj nekaj nezaslišanega. Oddajo je vzdrževal s plačanimi oglasi trgovskih ustanov in darovi. Razna oznanila izseljenskih duhovnikov so bila vedno dobrodošla in tudi slovenske plošče sem za oddajo redno posojal. Father Kelly me je ob odhodu nagovarjal, naj oddajo prevzamem, pa mi žal niti z njegovim priporočilom ni uspelo.

Fara je zopet zaživela pod Fr. O'Gormanom. Njemu je sledil Father Durkin, za njim pa je prišel Father Garry, ki se je spravil na zidavo cerkve. Njene blagoslovitve na letošnjo cvetno nedeljo zaradi slabega zdravja ni dočakal kot župnik Bell Parka: fara je

za božič dobila novega pastirja v Fathru Hallyju. Dolga leta ima Bell Park tudi kaplana, na katerega pionir Father Kelly že zaradi financ ni mogel niti misliti.

Vsekakor so se blagoslovitve novega svetišča udeležili vsi bivši župniki razen prvega: Father Kelly je s postelje bolnišnice sv. Vincencija, kamor je moral nedavno zaradi srčnega napada, v mislih spremljal geelongško slovesnost.

Ta dan sem z nadškofom Littlom in ostalimi somaševal kot "najstarejši bellparkški kaplan", kot so me v šali imenovali. V zadoščenje mi je bilo videti v cerkvi kar precej slovenskih obrazov. Mali Boletov Robert je bil med prinašalci darov med mašo, dva naših mož sta pomagala pri nabirki po cerkvi, na vratih razredov oz. stare cerkve je slovenska učiteljica Francka Deželakova sprejemala goste, njeni sestri sta pomagali streči... Naši ljudje so se torej lepo vključili v farno življenje in nekateri dejansko sodelujejo pri njeni organizaciji. Devetnajst let stalne mesečne slovenske maše v "Cankarjevem domu" le ni bilo zaman in tudi v novi cerkvi se bomo še zbirali ter počutili kakor doma. Kako dolgo še — zavisi od nas...

Je pa ta dan blagoslovitve vstala v meni vrsta spominov na naš začetek rednih slovenskih maš in tudi družabnega ter kulturnega dela med geelongškimi Slovenci. Ko smo začeli, je bilo po mestecu raztresenih kakih šestdeset družin, danes jih je gotovo nad sto. Spoznavali so se pri slovenski maši, ki je bila tudi takrat na drugo nedeljo v mesecu, a že ob desetih kot skupna farna maša. Father Kelly je maševal in med mašo pridigal v treh jezikih; jaz sem najprej spovedoval, potem sem se pridružil slovenskim pevcem, ki so pod vodstvom g. Furlana vso mašo peli. Po maši so drugi verniki odšli, mi pa smo ostali v cerkvi še za kratko slovensko pridigo.

Kasneje se je red spremenil in dobili smo lastno

enajsto slovensko mašo. Prej so jo imeli več let Litvanci, potem pa do pozidave lastne cerkvice Ukrajinci. Zaradi ponovne spremembe mašnega urnika smo morali premakniti našo mašo na pol dvanajsto uro, ki drži še danes.

Pač pa marsikaj drugega ne drži več. Prva leta so prihajali rojaki večinoma peš, ali pa so za prevoz iskali zvezo z najbližjim rojakom, ki se je že ojunčil in si kupil avto. Še kosilo ni bilo važno, ker je vsakemu več veljalo srečanje. Ko se je končalo bogoslužje, se je pričelo pred cerkvijo živahno "narodno zborovanje pod vaško lipo", četudi Bell Park lipe nima. Rojakom se kar ni hotelo iti domov... Žal leta prinesejo svoje. Domovi so dograjeni, vsak misli nase, nekateri se med seboj komaj poznajo. Lastni avtomobili pripeljejo in odpeljejo — dostikrat odpeljejo na družinski izlet namesto k maši, saj za skupnost pri mnogih kar ni več časa in ne potrebe. Nekateri pa so naša verska srečanja zamenjali za družabna na društveni zemlji. Povsod je žal tako, ne le v Geelongu. Svoj čas smo po maši v Bell Parku imeli tudi slovensko šolo. Začel sem jo sam pred leti, končno so jo prevzele naše sestre iz Melbourne, ki pri maši navadno vodijo petje. Žal smo s šolo končali zaradi nezanimanja staršev, ki se jim je po maši mudilo domov...

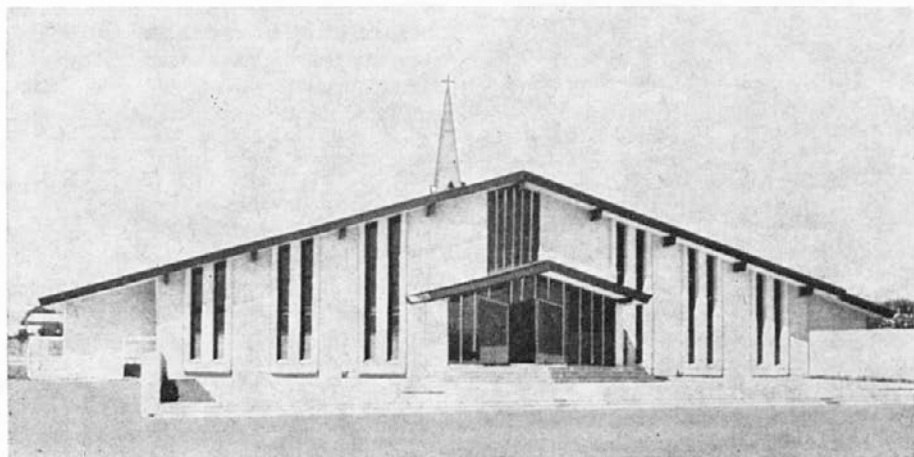
Vsekakor smo se zbirali v Bell Parku vseh devetnajst let redno vsako drugo nedeljo v mesecu in se še. Enkrat je vernikov več, drugič manj, nekatere vidim samo ob pogrebih ali izrednih prilikah. Polna cerkev je bila ob obisku škofa Jenka, ki je bil med nami za blagoslovitev melbournske cerkvice v oktobru 1968,

ob obisku škofa Leniča po dneh evharističnega kongresa (februar 1973) in pa seveda na nedeljo po koncertu MINORES (avgust 1974), ki so bili tudi za Geelong posebno privlačen magnet. Vse to je lepo in prav, da pa gostom gotovo napačno sliko in pokrije sto trudov brez vidnih uspehov, ki jih pri najboljši volji s svoje strani mora sprejeti in prenesti stalni izseljenski duhovnik.

Soudeležen sem bil pri ustanovitvi geelongskega slovenskega društva, ki si je privzelo ime po Cankarju. Z društvom v zvezi smo priredili precej obiskov sv. Miklavža slovenskim otrokom ter gostovanja melbournskih igralcev z opereto "Miklavž prihaja" ter igrami "Mačeha in pastorka", "Kekec in Mojca", "Prisegam", "Pri belem konjičku", "Oh te zadrege!" in morda še katero, ki se ji zdajle naslova ne spomnim. Društvo je že takoj spočetka začelo prirejati družabne večere. Končno jim je uspelo kupiti kos zemlje izven Geelonga, kjer so uredili zasilno stavbo ter igrišča, zdaj pa že skoraj dokončali tudi svoj Dom. Daj Bog, da bi društvo z Domom poudarjalo po Cankarjevo tudi kulturno delo, ne le družabno. Res je naš Cankar živel nekaj časa v gostilni ljubljanskega Rožnika in ustvarjal svoja dela ob steklenici domače kapljice — tega mu nihče ne zameri. Geelongsko društvo pa je le dobilo ime po njemu kot kulturnemu ustvarjalcu.

Naj bi se le naša geelongška izseljenska družina še dolgo zbirala tako pri cerkvi sv. Družine kot na svojem zemljišču na hribu! Eno in drugo nam je potrebno za življenje v zdomstvu, potrebno tudi otrokom, ki jim je naše zdomstvo že domovina, slovenstvo pa dediščina. Od nas priseljencev zavisi, kako bo mladina to dediščino cenila in ohranila.

P. BAZILIJ

Zdaj se pa v Bell Parku že zbiramo v tej novi cerkvi Svete Družine

P. BAZILIJ SPET TIPKA

5. maja 1975

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Adelajdski naslov: Holy Family Slovene Mission,
47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007
Telefon: 46-5733.

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

DVE SLIKI iz našega šolskega piknika:
V žakljih res ni lahko teči . . .

● Zadnjič sem zadnji trenutek pod **STOP PRESS!** napisal, da pride v aprilu med nas naš misijonski pesinoveljenc **p. HUGO DELČNJAK**. Za svoje potrebne počitnice je to leto izbral Avstralijo. Hotel je priti med nas, da se tudi osebno spoznamo in razgovorimo. Saj nam ima o svoje afriškem misijonu, katerega podpiramo s svojimi darovi, povedati mnogo zanimivega. Pa še pomagal nam bo te mesece.

Med nas v Melbourne ga je prineslo letalo na torek dne 15. aprila. Obiskal bo na naših rednih obiskih vse slovenske postojanke. S seboj ima tudi kaj zanimive filme iz življenja ljudstva, med katerim v Togu deluje. Sam jih je posnel in so vredni ogleda. Na tretjo aprilsko nedeljo (20. aprila) so jih videli po deseti maši v Melbourne, zvečer pa v Morwellu. ADELAIDA jih bo videla ob majskem rednem obisku.

● P. Valerijan je v zadnji številki izrekel v imenu vseh dobrodošlico s. Ksaveriji, ki se je pred veliko nočjo vrnila iz Evrope med nas. Zdravje se ji je okrepilo in delo med avstralskimi Slovenci je ob svojem prvem bivanju med nami preveč vzljubila, da bi na nas pozabila.

Mi pa ji izrekamo dobrodošlico zdaj, ko je spet med nami v Melbourne: p. Valerijan jo je v torek 8. aprila pripeljal iz Sydneya. V Slomškovem domu že ropoče šivalna mašina, da je veselje.

● O zares prijetnem pikniku naše Slomškove šole ter slovenske šole v Springvale berite poročilo učiteljice gospe Lucije Srnc pod Križem avstralske Slovenije. Tako otroci kot starši so bili zelo zadovoljni. Važnost takih srečanj je tudi v tem, da se eni kot drugi med sabo spoznajo. Vsekakor je naše aprilsko srečanje lepo uspelo ter se društvu PLANICA za gostoljubnost iz srca zahvaljujem. Tudi DRUŠTVO SV. EME zasluži našo pohvalo in zahvalo.

● Smrt nam tudi ta mesec ni prizanesla s svojim

nenadnim obiskom. V zgodnjih jutranjih urah torika 22. aprila je v Austin Hospitalu v Heidelbergu izdihnil LEOPOLD POZAR. Slabo se je počutil že delj časa, a zdravniki niso mogli niti z rentgenom ugotoviti kaj posebnega. V tovarni gum, kjer je delal že dolga leta in je bil predelavec, mu je nenadoma postalo slabo; odpeljali so ga v bolnišnico, tam pa mu je odpovedalo srce.

Pokojni Polde je bil rojen 20. decembra 1930 v Gornji Košani. V Avstralijo k sorodnikom je dospel preko italijanskih taborišč leta 1957. Dne 3. novembra 1962 se je v kapeli Baragovega doma poročil z Gabrijelo Matičič, ki jo je dobil kot nevesto iz domovine (Martinjak pri Cerknici). Svoj dom sta si ustvarila v Fawknerrju. Bil je dober mož in skrben oče svojih dveh otrok.

Pokojnika smo imeli v slovenski cerkvi na sredo zvečer ter smo ob njegovi krsti zmolili rožni venec. Pogrebna maša je bila v četrtek (24. aprila) dopoldne, nato smo ga spremili k zadnjemu počitku na keilorsko pokopališče.

Iskreno sožalje mladi vdovi in nepreskrbljenima otrokoma ob težki in nenadni izgubi. Enako ostalim sorodnikom tukaj in v domovini. Pokojnega Leopolda priporočamo v molitev.

● Na prvo majsko nedeljo smo imeli po deseti maši v dvorani prijetno MATERINSKO PROSLAVO, ki je privabila mnogo rojakov. Spored otrok Slomškove šole je bil kot običajno domač in pester. Lepo se je predstavila folklorna skupina deklet, ki jih je za nastop pripravila učiteljica Dragica Gelt. Posebno všeč je bil vsem ansambel mladih: DRAVA. Vsem prirediteljem iskrena zahvala!

● Naši MLADINCI lepo napredujejo. Šolski razred — nadaljevalna Slomškova šola — ima redno okrog dvajset učencev, ki jih poučuje gospa Lucija Srnc in je z njimi prav zadovoljna. Pouk imajo na prvo in tretjo nedeljo po maši. Na drugo in četrto nedeljo

pa se zbirajo v dvorani k družabnim popoldnevom in plesnim vajam, katere vodi Potočnikova Sonja. Nedavno so sklenili, da bi priredili od časa do časa tudi PLESNI VEČER, na katerega bi povabili svoje starše in še druge slovenske mladince. Starši bi videli, v kako prijetni, domači in varni družbi so njihovi do-raščajoči otroci. Mladina, ki se skupini še ni pridružila, pa bo morda na ta večer dobila veselje, da se z ostalimi redno srečuje. Izvolili so si pripravljajni odbor in prvi tak večer je na sporedu za SOBOTO dne 17. MAJA. Oglas je na strani 135!

Nekateri naši starši, ki imajo v družini mladostnike, kar ne verjamejo, da sta sin ali hčerka že skoraj do-rastila in bi rada v svojo družbo. Razne izgovore naj-dejo, samo da bi otroka še nekaj časa držali doma. A slej ko prej bo prišel čas, ko bo šel otrok svojo pot. Ali ni lepše, da se družbe v letih odraščanja počasi navadi in da najde slovenske vrstnike?

● Med mladinci je zrastle tudi ideja o glasbeni skupini, ki se zadnji čas že tudi pridno vadi pod vodstvom Pahorjevega Walterja. Ob spremljavi in-štrumentov pojejo moderne duhovne pesmi ter bodo počivali od časa do časa naše nedeljske maše. S tem ne mislijo v kompeticijo z našim cerkvenim pevskim zborom — obe pevski skupini bosta imeli dovolj časa in prilike za petje, da bo naša maša lepša.

Res imamo različne okuse, a sodelovanje mladine je brez dvoma dobrodošlo. Le dajmo tudi mladim priliko, da sodelujejo kot del naše verske skupnosti!

● O našem FONDU ZA DOM OSTARELIH že precej časa nisem poročal. Počasi leze navzgor in kar prav bi bilo, da bi malo več mislili nanj. Pri-praviti se moramo, da imamo za pošten depozit, če bi bila hiša v bližini cerkve (najboljša bi bila hiša z zemljiščem za luško votlino!) na razpolago. V FONDU je danes \$10.700.94. Nekaj bodo dodale le-tošnje junijske obresti.

V Fond za dom ostarelih darujejo mnogi v spomin na pokojno mater ali očeta. Lepa je navada, da dar nadomesti venec na grob, ki veliko stane, pa ima kaj malo vrednost: že drugi dan cvetje ovone, dar pa bo ostal in bo enkrat prinesel svoj sad. Darov v MISLIH ne objavljamo, saj je krajevna nabirka melbournske skupine, a seznam darovalcev hranimo in ga bomo ob priliki objavili na naši cerkveni oglasni deski. Rad pa bi se na tem mestu javno zahvalil ansamblu "BLED", ki je Fondu v decembru daroval lepo vsoto \$125.— ter smo mu za darežljivost in dober zgled iz srca hvaležni.

Sleherni dar za Fond je z veseljem sprejet. Čim več bomo mislili na ta novi projekt razširitve našega verskega središča, tem prej bomo Dom za ostarele tudi imeli.

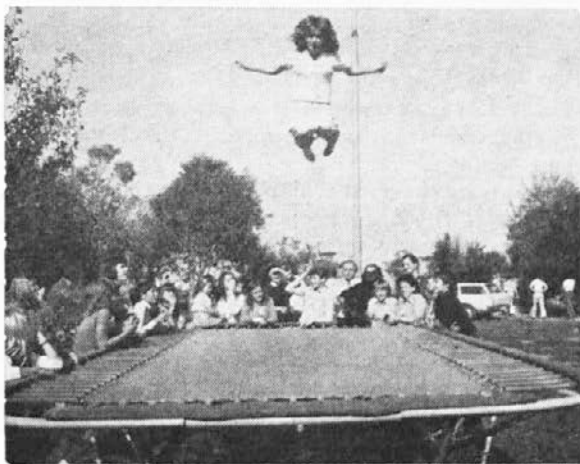
● Postna zbirka PROJECT COMPASSION v po-moč nerazvitim deželam je prinesla vsoto \$297.80. Dcnar smo že odposlali, nabiralcem pa iskren Bog

plačaj! — Nabirka za oskrbovanje palestinskih svetišč na veliki petek je bila \$87.17. Tudi v imenu p. komi-sarja za Sveto Deželo toplja zahvala darovalcem!

● Razen dveh poveljavljenj civilnih zakonov porok ta mesec nismo imeli. Krstna voda pa je poleg ene odrasle osebe oblila sledeče novorojenčke: **John** je sinko Alojza **Beleta** in Vladanke Stankovič, Ashwood. Krščen je bil 6. aprila. — **Rebeka** je razveselila družino Antona **Hriberška** in Lilije r. Gorogranc, N. Sun-shine. Krščena je bila 19. aprila. Isti dan je bil tudi krst **Simona Johna**, ki sta ga iz Bulleena prinesla Janez **Vogrin** in Marija r. Jakuš. In pa krst **Ivana Stuarda**, prvorojenca Jerneja **Podbevška** in Dare r. Troha, Noble Park. Jernej k nam kaj rad priteče in kaj popravi, saj je bil kot fant v Baragovem domu. — 27 aprila so iz Niddrie prinesli **David**, sinka Franca **Marcina** in Marije r. Kužnik. — Tri krste smo imeli 3. maja: **Michelle Danice** je hčerka Mirka **Grabnerja** in Helen Jari, Bundoora, Stefan pa sinko **Ivana Jacka-niča** in Zorice r. Babič, North Altona. **Daniela** so pripeljali preko sto milj daleč, iz South Purrumbete. Je novi član družine **Jožeta Čeha** in Jane r. Prajdič. Tudi Jože je naš bivši Baragovec, zdaj pa že nekaj let vodi svojo farmo. — Novokrščencem obilo žegna!

● Večerno mašo s šmarnicami bomo imeli na soboto 24. maja (praznik Marije Pomagaj) ter na soboto 31. maja (praznik Marijinega obiskanja) za zaključek šmar-nic. Enako na prvi petek v juniju (6. junija), ko obha-jamo praznik Srca Jezusovega.

Posebej naj omenim nedeljo 1. junija, ko obhajamo TELOVO in bomo z deseto mašo združili tudi telovo procesijo okrog cerkve, blagoslov pa bo na pročelju ob zaključku. Vabljeni so deklice v belih oblekah, da bodo trosile cvetje pred Najsvetejšim. In pa seveda narodne noše, da bo procesija vsaj malo podobna slavnostim doma.

... je pa že v zraku nad trampolinom prijetnejše

Izpod Triglava

O SMRTI ALOJZIJA MIHELČIČA, očeta znanega melbournskega rojaka, advokata dr. Franca Mihelčiča, smo poročali v prejšnji številki. Spomnili smo se ga kot priznanega skladatelja, ki je doprinesel slovenski glasbeni umetnosti, tako svetni kot verski, neminljive stvaritve. Prav je, da se ga spomnimo tudi kot eno vodilnih osebnosti javnega življenja, ki je pred vojno s svojim zgledom, delom in besedo budil narodno zavest zlasti po Spodnjem Štajerskem. V javnosti se je udeleževal kot župan mesta Celje. Njegova poštenost in trezna razsodnost mu je pri Slovenski Ljudski Stranki pridobila mesto v senatu, kjer mu je bilo zaupano celo podpredsedništvo Narodne skupščine. Za svoje narodno delo je med nemško okupacijo plačal z zaporom in izgnanstvom, pa tudi po vojni je moral pod novimi oblasniki na zagovore pred sodišče.

Zdaj je kot 95-letnik zaključil svoje veliko poslanstvo. Z njim je zopet padel eden izmed stebrov, ki je dolga leta tako mogočno držal našo narodno zgradbo. Četudi domovina o teh predvojnih javnih delavcih danes molči, njihova imena vsaj med izseljenci ne smejo biti pozabljena. Pravična zgodovina bo enkrat morala pisati o njih.

V TEM ŠOLSLEM LETU je bilo zasedenih doma 780 novih učiteljskih mest, a kljub temu beremo o tožbah, da manjka še kar 1.500 učiteljev. Precej šol je začasnoukinjenih, spet druge so združili. Za to so verjetno vzroki tudi v padcu števila otrok pri tolikem izseljevanju, brez dvoma pa tudi v pomanjkanju učiteljske moči.

Sprašujemo se, zakaj pomanjkanje učiteljev. Najbrž zato, ker doma hočejo imeti v učiteljstvu stoo odstotne marksiste, je pa med študenti še kar preveč takih, ki so še "obremenjeni z religiozno zaostalostjo", kakor piše ljubljansko "Delo". Pritisk na učiteljskištvo je hud: kdor ni marksist, mora s silo zaradi službe spremeniti mišljenje, ali pa nanjo pozabiti in se lotiti kakega drugega poklica.

Zanimivo, da kljub pomanjkanju učiteljev hočejo zdaj uvesti celodnevni pouk, da bo na mladino še več šolskega vpliva in manj prilike za veroučne ure. S tem bodo verjetno nastale posledice, da bo še več učiteljev zapuščalo vzgojni poklic in odhajalo v druge službe.

KAMNIŠKI VLAK je bil svoj čas prava privlačnost za Ljubljančane, tako prijetno je sopihal preko Šiške in Ježice proti Črnučam na drugi strani Save. Če je imel preveč potnikov, pa klanca ni zmozel, šel nazaj in se še enkrat zaletel z večjo silo... Potem ga je menda za nekaj let zamenjal motorni vlak, pred šestimi leti pa je proga ostala zapuščenca. Še dobro, da so tračnice ostale, kajti zdaj delajo načrte, da bi kamničan zopet stekel. Zaradi preobremenjenosti cest bi obnovev železniškega potniškega prometa Kamnik-Ljubljana in narobe prišla zlasti prav številnim kamniškim delavcem, ki delajo v Ljubljani.

Pa le ni vse staro nemoderno in za staro šaro, četudi včasih nekaj časa tako izgleda.

NEVERJETNO VISOKO je uradno število telesno in umsko prizadetih v Sloveniji: kar 130.000 jih je, ki potrebujejo stalno oskrbo. Poleg tega pa je še 40.000 invalidov, ki so se ponesrečili pri delu. Če bi te suhe številke spravili v odstotek z ozirom na število prebivalstva, bi se upravičeno zgrozili.

Pri vsem tem pa beremo v domačih časopisih, da konferenca za rehabilitacijo invalidov pri uradni Socialistični zvezi delovnega ljudstva že eno leto nima predsednika. Na seji tajništva 8. februarja so skleпали, da je treba problem predsednika čim prej rešiti.

VILENCA se imenuje kraška jama med Sežano in kraško vasjo Lokev, za katero mnogi poznavalci pravijo, da po pestrosti in oblikah kapnikov prekaša mnoge druge jame. Je pa na splošno žal še malo poznana, četudi je pripravljena za obiskovalce z zavarovanimi potmi in razsvetljavo. Morda je vzrok nepoznanja v tem, ker je redno zaprta in je treba za vsak obisk poiskati člane jamarskega društva, da jo odpro in razsvetle.

Gotovo je še mnogo lepot po naši domovini, ki jih mora turist šele odkriti. Navadno je še več užitka v krajih, ki niso znana in priporočena po turističnih uradih, zato pa tudi vedno oblegana.

VSEH SLOVENSКИH MISIJONARJEV deluje po raznih misijskih deželah okrog 130 — vsaj deset več kot jih premorejo vse ostale jugoslovanske republike. Tudi v podpiranju so slovenske župnije kaj razgibane in za misijone kljub potrebam doma naši verniki radi darujejo. Lani so slovenski verniki za misijone nabrali malo manj kot vse ostale republike skupaj.

GRADIŠČE blizu Murske Sobotice se ponaša s 300 let staro kovačnico, ki še danes stoji. Poleg ostalega je kovala orodje za izdelavo opeke, s katero so gradili okoliška grajska poslopja. Zato tudi ime naselja: Gradišče. Ugotovili so, da je deset generacij

kovačev v tej kovačnici vršilo svoj poklic. Zadnji je nehal pred komaj petimi leti.

GOVORIMO o lepem Jadranu in plavem Jadranu in ponosni smo na oni mali košček slovenske obale, ki nam pripada. Zato nas zaprepašča mnenje strokovnjakov, da je Jadransko morje od vseh sredozemskih najbolj onesnaženo. Najhujše stanje je na severu, kjer je morje plitvo in morski tokovi nimajo moči. Okrog 70% odplak vse italijanske industrije se odteka v reko Pad, z njo pa v naše morje. Veliko pridajo tudi pristanišča in razlita nafta.

Ugotovili so, da traja proces obnavljanja vode v Sredozemlju okrog 80 let — kar predolga doba za zaprti Jadran, ki se moderne umazanije, katere včasih ni bilo, v tem času nikakor ne more rešiti. Če ne bo novih ukrepov, bo hiralo in shiralo — kot ostale lepote narave.

GOZDNIH POŽAROV nima samo Avstralija — naš Kras je bil letos zaradi njih že hudo prizadet. Samo v letošnjem januarju in februarju, ki sta imela zelo suho in vetrovno vreme, so našli po Krasu in Kuprščini okrog 50 požarov. Statistika za zadnje desetletje pravi, da je bilo samo na področju Zavoda za pogozdovanje v Sežani gozdnih in pašniških požarov preko 700: zajeli so 10.000 hektarov in popolnoma uničili 600 hektarov borovega gozda. Poleg stalnih opominov preko radia in svarilnih napisov imajo tam tudi posebno stražarsko službo. V zadnjih treh letih se je stražarjem posrečilo pravočasno pogasiti 1.330 požarnih žarišč, ki bi se drugače lahko razširila v hude ognje.

STEVILO AVTOMOBILOV kljub dražjemu gorivu in znatno višjim cenam vozil doma še kar raste. Moderna bolezen "avtomanija" je menda prišla vse, kar "leze ino gre". Po poročilu se mnogi vračajo iz Nemčije v svojem avtu, pa brez denarja v žepu. No, saj jim človek privoščiti veselje, a promet je tak, da komaj prideš čez cesto. Pa ko bi vsaj ceste nekaj veljale...

Jugoslavija ima po lanski statistiki 1.330.761 osebnih avtomobilov, kar dokazuje dvig 16% v enem letu. Povprečno pride en avto na 16 prebivalcev. Statistika za Slovenijo pa pravi, da je bilo lani tam registriranih 251.110 osebnih avtomobilov in pride torej en avto že na vsakih sedem oseb. Nič čudnega, da je vrvež po slovenskih cestah! Pa seveda tudi nesreč...

NOČNO DELO ŽENSK naj bi odpravili, o tem v Sloveniji kar precej pišejo. Saj je tudi Jugoslavija ena izmed držav-podpisnic mednarodne konvencije, ki je prepovedala delo žensk v nočnih izmenah. Res so v Sloveniji nočno delo za ženske v treh letih zmanjšali za 39%, vendar je lani število žensk, ki delajo ponoči, bilo še kaj visoko: 11.799. Pišejo, da bodo to nočno delo ukinili do leta 1980. A če bo šlo korak naprej — korak nazaj, bo tudi ta letnica

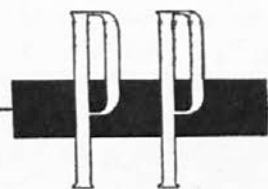
premaknjena. Litijska predilnica je lansko število 576 žensk pri nočnem delu letos povečala na 593.

PRIDIGO MRTVEGA ŽUPNIKA so poslušali na velikonočni ponedeljek farani Preloke v Beli krajini. Zvečer dan prej jo je župnik Leopold Čampa napisal, potem pa ga je zadel srčna kap. Tako so ga našli mrtvega, pridigo pa je faranom prebral sosednji župnik, ki je prišel pokojnika nadomestovat. Gotovo jim je šla do srca kot malokatera prej, ko je župnik živ sam govoril s prižnice.

Pokojnik Čampa je bil doma na Velikih Poljanah pri Ribnici, kjer je bil rojen leta 1909. Med vojno je moral skozi nemške zapore in taborišča, ki so mu vse življenje pustila svoje posledice.

KOROŠKIM SLOVENCEM deželne volitve v marcu niso dale poslanca. Koroški enotni listi (KEL), ki je prvič nastopila in dobila 6130 glasov, je za uspeh manjkalo še 1600 glasov. Vendar se je zasedla kot četrta sila, dasi je bilo proti njej mnogo nasprotovanja s strani nemških strank in tudi slovenskih komunistov. Tudi Ljubljana je bila proti njej, kar je pokazal njen "zastopnik" dr. Zwitter. Kljub porazu KEL so koroške volitve prinesle eno: razčiščenje in prelom med enotno listo ter komunisti, ki zastopajo svoje cilje in jim je koroško narodno vprašanje kaj malo mar.

Težak boj bijejo koroški Slovenci za svoj obstoj. V tem boju so gledali in še gledajo nastop enotne volilne liste kot edino pot, ki jim lahko pomaga do tako ogroženih narodnih pravic. Poročilo pravi, da je bil marsikje volilec za KEL pravi junak, ki za slovensko stvar žrtvuje, da je "zaničevan, bojkotiran, garjeva ovca, "windischer Schwein", Čuš, komunist..." Težko je biti član narodne manjšine, dvakrat težko, ko se ne moreš zanesti na lastno matično deželo. Vsaj mi izseljenci naj bi naše zamejstvo razumeli in mu stali ob strani!

TISKARNA

POLYPRINT
PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

LAZARJEV GROB je res dobro ohranjen in ga sleherni romar s tiho zbranostjo obišče. Žal je znameniti kraj že dolgo v rokah muslimanskih Arabcev in dokaj zanemarjen. Oni odklepajo romarjem vrata vhoda, obenem pa — kot na mnogih sličnih palestinskih krajih — skupina otrok navali na obiskovalce ter jih prosi za "bakšiš".

Frančiškani so v Betaniji kupovali zemljo kos za kosom in z velikimi težavami, da so končno lahko pozidali leta 1952—53 sedanjo cerkev sv. Lazarja. Tudi to svetišče v belem marmorju je Barluzzijevo delo in v njej res nekako živo občutiš dogodek Lazarjeve obuditve od mrtvih. Krasni mozaiki na stenah predstavljajo betanijske dogodke Kristusovega obiskovanja: Jezusa v Lazarjevi hiši kot gosta, obuditev Lazarja od mrtvih in pa maziljenje Jezusovih nog v hiši Simona-Gobavca.

Tako v cerkvi kot pred vhomom so ostanki prve, druge in križarske cerkve: ostanki sten, nekaj stebrov ter več kosov mozaika, ki še vedno zgovorno kažejo svojo nekdanjo lepoto.

Mošeja med cerkvijo in Lazarjevim grobom se danes imenuje El-Uzeir, kar pa je spakedranka od Al'Azar (Lazarjeva mošeja), kot se je molilnica imenovala spočetka. Ko so ji leta 1954—55 zidali novi minaret, so naleteli na temelje apside cerkve, ki je prvotno stala točno nad Lazarjevim grobom.

Više na gričku blizu groba stoji danes tudi pravoslavna cerkev. Pa tudi anglikanci imajo tu svoje zemljišče, ki so ga kupili v uporabo in pomoč vojnim beguncem.

Po ozki in strmi poti se odtod vzpenjamo proti drugi vasi, ki se imenuje BETFAGE.

Ljubka Lazarjeva cerkev v Betaniji

V času obiskovanja...

O Betfagi vemo, da je Jezus iz Betanije poslal tja dva svoja učenca z naročilom, naj dobita oslička, na katerem je potem slovesno jahal preko Oljske gore v Jeruzalem. Dogodka se spominjamo vsako leto na cvetno nedeljo. Središče vasi na pobočju je danes ljubka bela cerkvica s samostanom oo. frančiškanov iz konca prejšnjega stoletja: gradnja je bila končana leta 1883. Čim stopiš v svetišče, te iznad oltarja pozdravi naslikan prizor, kako Jezus seda na oslička, krog nje pa stoji pisana množica s palmovimi vejami v rokah. Tudi vse cerkvene stene so poslikane s prizori Gospodovega veličastnega vhoda v Jeruzalem, ki se je pričel v tej vasi. A te freske so mlajšega izvora, iz leta 1955.

Iz zgodovinskih dokumentov vemo, da je tu že v četrtem stoletju stala cerkev, ki pa je spominjala na drugi dogodek: srečanje sester mrtvega Lazarja z Jezusom, ko so zvedele, da prihaja. Po svetopisemskem poročilu mu je namreč Marta pritekla naproti, potem pa poklicala še sestro Marijo. Iz svetega pisma tudi vemo, da se je Jezus ob sporočilu Lazarjeve boleznι mudil onkraj Jordana, v kraju, "kjer je Janez najprej krščeval" (Jan 10, 41). Proti Lazarjevemu domu je moral priti z apostoli po stari cesti, ki je vodila iz Jerihe v Jeruzalem ter se je prav ob vasi Betfage združila z ono, ki je šla iz Jeruzalema v Betanijo. Zato je tradicija sprejela Betfage kot kraj srečanja Jezusa z žalujočima sestrama mrtvega Lazarja, kar je tudi zelo verjetno.

V cerkvi stoji kamen iz dobe križarjev (od 11. do 13. stoletja), ki je svoj čas po vsej verjetnosti služil za oltarni podstavek. Vse dokazuje, da je bil izklesan iz žive skale samega kraja. Odkrili so ga slučajno leta 1876. Poleg latinskih napisov ima na svojih štirih straneh upodobljene prizore v zvezi z Betfage: slovesni vhod Jezusov in pa Lazarjevo obujenje. Podobe so leta 1950 strokovnjaki z veliko skrbjo in natančnostjo obnovili, da se tako ohrani njih prvotna lepota in vrednost.

Frančiškanska posest v Betfagi vključuje tudi več judovskih grobov. Nekateri so še vedno zaprti s ploščatim kamnom okrogle oblike (izgleda kot kak pokonci postavljen velik mlinski kamen), ki

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

so ga s strani zavalili pred vhod po pokopu. Tak kamen so po svetopisemskem poročilu zavalili tudi k vhodu Jezusovega groba.

Že dolga stoletja v preteklost sega navada, da se jeruzalemski in okoliški kristjani skupno z romarji na cvetno nedeljo zberejo v Betfage. Pri cerkvi jeruzalemski patriarh zajaha oslička in začne na njegovem hrbtu pot proti mestu kot nekoč Kristus. Vsi verniki se med petjem in vzkliki hozane v sprevedu napotijo z njim. O tej procesiji poroča že Egerija v četrtem stoletju, o njej govore tudi mnogi zgodovinski viri naslednjih stoletij. Leta 1008 jo je Kalif Hakim prepovedal, v času križarjev pa je tradicija procesije zopet oživela. Križarji sami so kot častna četa spremljali patriarha na osličku, ki ga je ljudstvo pričakalo izven tempeljskega prostora, nato pa je procesija zavila v Jeruzalem skozi takozvana Zlata vrata. Skozi ta vrata je Jezus takrat prihajal na osličku v mesto. Ime so dobila najbrž po tem, ker so narejena iz zlatorumenega kamena, ki so ga pripeljali iz Sahare. Danes jih ne uporabljajo več ter so zazidana.

Za križarji so to procesijo prevzeli in vodili Armenci. Že leta 1345 so se tej slovesnosti cvetne nedelje pridružili tudi frančiškani ter leta 1480 sprejeli njeno vodstvo popolnoma v svoje roke. Znova je zadela cvetnonedeljsko procesijo stroga prepoved oblasti leta 1648. Po dolgem premoru jo je v letu 1933 oživil jeruzalemski patriarh Msgr. Barlassina in od takrat se vrši redno vsako leto. Le trikrat je morala odpasti zaradi vojnih razmer in nevarnosti za vernike, ki bi se je udeležili. Slovesnost vhoda patriarha na osličku v Jeruzalem zdaj zaključijo pri cerkvi sv. Ane.

Pravijo, da je ta procesija ena najlepših slovesnosti vsega cerkvenega leta. Romarjem je priprava na doživljanje jeruzalemskega velikega tedna, ki dobi na krajih našega odrešenja vse globlje občutke.

Ker smo že pri procesiji, si oglejmo še drugo:

KRIŽEV POT

po stopinjah, ki jih je takrat prehodil Kristus. Saj se je prav tista mogočna cvetnonedeljska "hozana" tako hitro sprevrgla v surove krike "Križaj ga!" velikega petka.

Od prej imenovanih Zlatih vrat se pride ob jeruzalemskem mestnem obzidju do Levjih vrat. Ime so dobila po tem, ker jih krasita dva para v kamen izklesanih levov. Drugo ime zanje je tudi Štefanova vrata: po starem izročilu so tukaj peljali iz mesta prvega krščanskega mučenca, diakona Štefana, da so ga v dolini za obzidjem kamenjali.

Skozi Levja vrata stopimo v mesto in zavijemo malo na levo, pa smo po nekaj korakih na kraju, kjer je bil sojen Jezus. Današnje dvorišče je na mestu nekdanje utrbe Antonije, ki jo je dal zgraditi Herod Veliki na severozahodni strani tempeljske ploščadi.

“NIMAM ČASA ZA DRUŽINO!...”

Tu priobčujemo odlomek iz knjige našega znanega duhovnika-psihologa DR. ANTONA TRSTENJAKA: ČLOVEK V STISKI. Knjiga je ena izmed mnogih Trstenjakovih del in res odličen prispevek k psihologiji osebnega svetovanja. Odlomek obravnava problem, ki uničuje tudi mnogo naših izseljenskih družin. Marsikatera naših mamic bi bila srečnejša, če bi si možje in očetje tele besede vzeli k srcu. Materinski dan v družini bi se spremenil v materinsko leto . . .

V tem je zaobsežena ena izmed najnovejših težav zakonskega sožitja in preizkušeni družinske sreče.

Stalno ugotavljamo, da je sodobnost zajeta prav v mrzlično naglico, ki je zavela z Zahoda, od tam, kjer so skovali pregovor: “Čas je denar”. Vse drvi za zasluzkom. Obrtnik si nabavi nove stroje, kajti modernizirati mora svoj obrat, in zdaj se trudi, da bi to denarno vrzel z delom zamašil. Delavec dela “nadure”, da bi si lahko sezidal hišico. Uradnik prevzame “honorarne” ali postranske službe, da bi “laže živel”. Mnogi si nabavijo avto, da bi “udobneje” živeli, zato pa garajo, da odplačujejo in vzdržujejo voz. Celo kmečki človek danes leta za delom, da bi poleg posestva, ki ne nese, prišel do potrebnega denarja. Tako je vse zajeto v nemirno delo; in ljudje kar s ponosom poudarjajo, “da nimajo časa”, da jim je čas prekratek. Pomanjkanje časa je postalo že skoraj istoimenski izraz za pomanjkanje denarja.

Tako je neizogibno potrebno, da mož nima več časa za družino, za ženo, za otroke. Po več dni otrok sploh ne vidi: zvečer, ko otroci že spijo, se vrača; zjutraj, ko še spijo, zopet odhaja.

Najhuje pa je tam, kjer je tudi žena v službi, tako da tudi ona ni doma in nima časa za družino.

Posledica je, da je mož s svojimi mislimi ves drugje, samo doma ne. Misel in skrb z vsemi čustvi vred ni več osredotočena na dom in njegove prebivalce, ampak nekam izven domačega ognjišča. Znajdemo se pred čudnim naspotjem: bolj ko gara za družino, bolj se oddaljuje od družine.

To stanje pa začne prehajati v pravo zakonsko stisko, ker se z garanjem stopnjuje človekova utrujenost in izčrpanost, tako da postanejo ljudje vedno bolj sitni, živčni in manj sposobni za skupno življenje. Nimajo več svežih duhovnih moči, da bi mogli drugim dati kaj več osebnega življenja in jih osrečevati. Čim manj se doma srečuje, tem manj sreče prinesejo na svoj dom.

S stalno odsotnostjo raste tudi nepoznanje domačih družinskih zadev in potreb, hkrati pa tudi medsebojno nepoznanje. Mož in žena se drug drugemu odtujujeta; še bolj pa to velja za razmerje očeta in matere do otrok.

Teodor Bovet (v svoji knjigi “Vsakdanost in čudeži v družini”, ki je izšla leta 1959 v Bernu) dobro opozarja,

da je to usodno za vse otrokovo življenje. Tak otrok se čuti vedno volj “zapuščen”, navadi se pohajkovanja in popolne neodvisnosti, tako da tudi pozneje, ko se poroči, nima nobenega pravega čuta za pravne obveznosti, za družinsko skupnost; in le prerado se zgodi, da tak človek sploh ne zna izbrati za zakon pametnega življenjskega tovariša, ker se navadno tudi sam s samimi podobni osamljenici in posebneži srečuje in medsebojno privlačuje.

To pomanjkanje časa, ki je eno najznačilnejših znamenj sodobnega človeka, dobiva že kar smešne oblike, ki dokončno zaostrijo ravno družinsko stisko. Danes niti med jedjo ne znamo več počivati in se z vso dušo živeti in posvetiti družini. Mož vrti radio, posluša novice, gleda televizijo, bere časopise.

Tudi prostega časa in praznikov danes ne znamo več posvetiti sebi in svoji družini. Šport, razne prireditve in izleti, da ne govorimo zopet o zasebnem delu ali kornjičku, ki ga mora mož takrat opraviti, razbijejo družino navadno tudi ob nedeljah in praznikih. Če pa gredo kam skupno, je vse tako utesnjeno v vozne rede, načrte in živčno napetost, da bi “dobro zvozili in ničesar ne zamudili”, da do mirnega počitka, pogovora in razvedrila sploh ne pride. Najhuje pri tem pa je, da vse to polagoma preide v navado, tako da oče sploh več ne čuti potrebe za osebno izmenjavo svojih čustev z otroki in ženo.

“Imeti čas za zakonskega druga je važnejše, kot imeti zanj denar”.

Te resnice, ki jo je po nekom drugem zapisal Bovet, se zlasti možje premalo zavedajo. Potem pa prihaja žena in tarna, da se čuti z otroki vred zapuščeno; da mož vso skrb za otroke prepušča samo njej in da tega sama ne zmore; da se mož tudi zanjo nič prav ne zmeni; da nima časa zanjo, da je bržčas niti rad nima več; in da je sploh vprašanje, če nima kje na tistem drugje.

Tako se žalostinke o pomanjkanju časa za družino stopnjujejo do tistega vrha, ki je navadno usoden za družinsko srečo: do ljubosumnosti z očitki nezvestobe; in že smo pred popolnim razdorom. Potem pa delamo žalosten obračun: to ima človek v svoji skrbi za družino, ko tako pretirano skrbi in dela zanjo, da jo razbije. Razbije jo, ne da bi imel slabe namene, ampak celo najboljše.

PISMO IZ AFRIKE

P. EVGEN, Togo, Afrika

VSEM misijonskim prijateljem, zlasti še svojim "staršem" — sydneyjskim Slovencem, ki so me posilili — končno le lahko pošljem fotografijo o "realiziranem daru". Avto, ki sem ga za svoje misijonsko delo kupil v Franciji lansko leto, sem vendarle srečno pripeljal v Togo. A bilo je veliko muk in skrbi. Šele zdaj v marcu sem mogel ponj v 1000 kilometrov oddaljeno nigersko mesto Niamey. Kako so ga "zaflikali" in če bo res kaj držalo, bo pokazala bodočnost.

Pa saj menda še ne veste o moji smoli. Res se ne spomnim, da bi v MISLIH že kaj bral o tem. Začelo se je s tem, da so v Franciji stavkali, ko sem avto kupoval. Verjetno je to povzročilo, da so mi kljub obljubi in pripisu v kupni pogodbi dali v motor napačen filter. Posledica je bila, da mi je saharški pesek motor dobesedno uničil. Jokal bi, če bi kaj pomagalo! Tako je "konjiček" moral ostati v državi Niger, jaz pa sem se moral brez njega prebiti do Toga. Pisanja sem in tja nič koliko! Pariška tvrdka je bila vsaj toliko poštena, da mi je obljubila popraviti svojo zanikrnost in poslati nov motor. Potem je pa afriška počasnost vsemu dodala svoje. Avto je pri vseh obljubah stal kot sem ga pustil cele mesece. Šele po dolgem dreganju sem izposloval njegovo popravilo. Medtem sem pa porival po misijonu staro "Katrc", o kateri sem vam že poročal, kako je nadušljiva in trmasta. Pač naš teren ni kaj pripraven za vozila. In pri nas ni na vsakem vogalu mehanične delavnice ali trgovine z avtomobilskimi deli. Če sam ne bi popravil, bi tudi "Katrc" že zdavanj za vedno nehala brati . . .

Vsekakor je novo vozilo tu in naši črnici si ga ne morejo nagledati. Jaz pa ga opazujem bolj postrani,

ker se mi zdi, da žre vse preveč olja. Ni dvakrat rečeno, da so mi Francozi spet kakšno zagodli... Gre pa, kolesa se vrte, hvala Bogu!

Svoje prvo dušnopastirsko delo je avto opravil včeraj. Odpeljal je skupino katehumenov z njihovim katehetom-misijonarjem p. Ludvikom na duhovno obnovo v mesto Lama-Kara. Skupina bo letos sprejela sveti krst.

Ob mislih na svoje avstralske dobrotnike z zaupanjem gledam v bodočnost. Prepričan sem, da bom mogel z njihovo pomočjo goniti "konjička" in napraviti marsikaj za lajšanje bede tega našega črnega ljudstva. Polno dela me čaka, saj je zaradi okvare avta precej zastalo. Pa z dobro voljo bom kmalu na tekočem.

Vesel sem, da se je p. Hugo odločil obiskati Avstralijo. Po filmih, ki vam jih bo pokazal, boste naše delo tukaj in razmere še bolj razumeli. Lahko se boste prepričali, da so vaši darovi za naše misijone zares dobrodošli in sva vam oba zanje iz srca hvaležna.

Begunska

Mogočno Kristeinbach šumi...

Prek spolzkih skal
za valom val
z gora v doline se vali.

Uspava pesem me njegova,
ki nežno v mraku jo šepče.
Kot bajka je in vsak dan nova:
o domovini, zemlji sreče...

Nocoj pa jaz sem pravil mu povest.
Nad valčki sklonil sem glavo in plakal,
s solzami zilil iz duše vso boleost.

Ponese zgodbo mojo naj v daljave
in ko hitel bo med valovi Drave
po zemlji izgubljene domovine,
šumlja naj moje žalostne spomine.

Morda bo mati čula, zadrhtela,
in gorko v mislih nase me prizela...

(Iz mojega dnevnika,
Tirole, junij 1945)
P. BAZILJ

PAMET SE JE ODPRLA

Povest iz zgodnje mladosti

Nadaljevanje

(18. ZARADI ZELNIKA)

PRIKRIT MINI-IMPERIALIZEM je naslov članka, ki ga je Slovensko društvo Melbourne objavilo v predvelikonočni številki svojega VESTNIKA. Prav vesel sem, da se je oglasilo. Uspeh društvene akcije je pokazal, da naš pregovor "Molčati je zlato!" velja samo v gotovih primerih. Zdi se mi, da kar preveč molčimo, ko bi morali marsikdaj glasno povedati svoje mnenje, kakor ga je SDM povedalo ob tej priliki.

Ker primer ni prvi niti zadnji in gotovo ni omejen zgolj na Melbourne, se mi zdi prav, da nanj opozorim tudi rojake po ostalih naselbinah. Zato članek VESTNIKA v izvelikih objavljam:

Prišlo nam je na vpogled pismo, katerega je predsednik tukajšnje "Yugoslav Society of Victoria" pisal tozadevnemu uradu v zvezi načrtov radijskih oddaj za manjšinske skupine Avstralije. Besede, ki so nas v tem pismu zbudile in zabolele, so tele: "... it is both, desirable and imperative that Serbo-Croatian language (spoken by large majority of Yugoslavs and readily understood by all Yugoslavs) be included in any non-English language sessions."

Predsedniku takozvanega jugoslovenskega društva, po gornjih besedah sodeč, ni prav nič mar, da imamo mi Slovenci (kakor tudi Makedonci) svoj jezik, svoje pesmi in da jih prav tako hočemo slišati na radijskih valovih, kakor Hrvati in Srbi svoje. (...) Kakšen višek sebičnosti in šovinizma in kako velik dokaz, da je jugoslovenstvo prevelikokrat le pretveza za megalomanski mini-imperializem naših južnih bratov. Nam Slovincem je gornje zopet v dokaz, da se lahko zanesemo le sami nase. Samo naše skupno delo, samo naši skupni napor in naša pridnost nam bodo zagotovili naš obstoj in nam prinesli ugled pred javnostjo. Dosedaj se nam ni treba sramovati svojega slovenskega imena; nasprotno pa nam velikokrat rdečica sramu zalije obraz, ko nas vržejo v isti koš pod imenom "Yugoslav", kadar je časopisje polno novic o sporih in obračunavanjih med ostalimi narodi Jugoslavije. (...)

Velika večina nas Slovencev, doma

"Sram te bodi, da se greš s puncami metat! Kakšen junak pa si? Pa še z Žirovčevno".

Nadaljnje besede si je kakor odgriznila. Luš, nesrečni fant, pa ni odnehal.

"Ja, ko bi se bil samo metal . . ."

Spet sem fantu pokazal zobe, da se je udaril po ustih. Mama je ponovno nekam s skrbjo pogledala po obeh, pa jaz sem hitro začel praviti, kako so nas otroci obrnili, ker popoldne ni šole. S svojo ponarejeno mirnostjo sem jo premotil, da je pozabila na Lušovo tožarjenje. Fantu sem pa za hrbtom kazal pesti. Tako se je zgodilo, da ata ni ničesar zvedel.

Toda nesrečna zadeva je bila vse prej ko zaključena. Ko smo odvečerjali, je nenadoma stopila v hišo Žirovčeva mama. Tako dolgo je že nisem videl pri nas! Ne da se povedati, kako sem se prestrašil. Tudi ata in mama sta jo z začudenjem pogledala.

"Dober večer vam voščim vsem skupaj. Gotovo me niste nič pričakovali, pa bom kar brez ovinkov povedala, da jaz tega več ne zdržim. Vsemu moramo napraviti konec. Da se zdaj že naši otroci grdo gledajo in pretepajo, to pa res ni več po krščansko. Pomenimo se kot sosedje, jaz tega ne morem več prenašati . . ."

Malo da ni zavekala, besede so se ji zadušile v grlu. Naša dva sta zijala vanjo, pa mama je kmalu postrani pogledala name. Ata ni ničesar slutil. Počasi je spravil iz sebe:

"Sedi, Neža, saj je kar prav, da si prišla. Tudi pri nas je vsem hudo. Le pogovorimo se!"

Jaz sem se znašel in se hotel na tistem nekam izmuzniti. Saj vendar ne bodo marali, da poslušam . . . Pa je mama hitro zapačila mojo namero. Zabranila mi je z roko in siknila: "Ostani!"

"Prav je tako", je hitro poprijela Žirovčeva, "naj le ostane, ko je sam tako prizadet. Ni lepo, da mi gre dekleta tako nabunkat. Nič bi ne rekla, tudi naša zasluži in jih je dobila. Boštjančičeva je vse povedala, kako je bilo. Jaz bi potrpehla in tudi Luka bi si dal dopovedati, da bi fant le ne bil dekletu izbil uhana in ji pretrgal uhelj . . ."

V meni se je vse strdilo. Zdaj sem šele spoznal, odkod kri. Ata je strašno neznanost strmel vame in počasi razumeval za kaj gre. Že se je dvignil, kakor da me hoče zgrabiti, pa ga je Neža zadržala: "Stoj zdaj, Grogec, boš pozneje premislil, kaj fantu gre. To je vse prav, brez kazni ne sme ostati, nič ga ne zagovarjam. Ali samo s tem ne bomo še ničesar popravili. Tista reč doli v Loki mora nehati, verjemi mi, Grogec. Vsak nekaj bosta popu-

stila z Lukom, on mi je že obljubil, čeprav je mislil sprva zdvijati radi tepenega dekleta. Ti ne veš, Grogec, koliko sem že prejkala danes, ni čudno, da zdaj ne morem več. Nazadnje mi je Luka le priznal, da smo mi več krivi kot otroci. Dovolil mi je, da stopim k vam . . .”

Zavekala je, čeprav je pravkar povedala, da ne more. Tudi naša mama se ji je pridružila, jaz sem zasmrkal za njo, otroci pa kar na glas. Ata se je vidno premagoval, pa je le tudi potegnil z roko čez oči. Potem je stopil k Žirovčevi in ji segel v roko: "Neža, tu je moja roka. Bog ve, da si napravila dobro delo. Povej Luku, da pridem jutri dol, pa bo spet vse prav. Zdaj pa nehajmo s tem, če ne se nam bo udrl nov plaz . . .”

Siloma se je nasmehnil in se menda sam čudil, kako je mogel izreči majhno šalo.

"Hvala ti, Grogec!" Potem je Žirovčeva vstala in naglo odšla.

Med nami se je napetost po malem sprostita, govorjenja pa ni bilo kar nič. Tiho smo odpravili povečerje reči, pomolili in šli spat. Jaz sem se po tistem čudil, kako je moglo vse tako mirno miniti.

Drugo jutro je šel ata k Žirovcu takoj ko je opravil pri krahvah. Ko se je vrnil, sva se z Lušom že pripravljala za šolo. Ata me je poklical.

"Danes ne pojdeti nikamor. Sram me je, da bi se naš razbojnik razkazoval po svetu. Poglej mi v oči in povej, če zaslužiš pošteno kazen ali ne!"

"Zaslužim", sem komaj izdaval.

"Prav", je rekel in segel nekam. Preden sem se zavedel, je bila v njegovi roki kratka palica, nič preveč tenka. Brez nadaljnje besede me je prijel, položil čez koleno in mi jih začel naštevati po zadnji plati, da je skelelo kot ogenj. Ta reč mi je bila čisto nova. Ne rečem, da poprej nisem nikoli dobil ene ali dveh po tistem delu telesa, pa je bilo zmerom nekako mimogrede. Tako zares pa na vsak način prvič. Padalo je in padalo, kot bi se utrgal plaz. Stisnil sem zobe in se namenil, da moško prenesem, pa se ni dalo. Naenkrat sem bil ves v solzah in krikih. Po pravici pa povem, da globoko v srcu nisem atu prav nič zameril. Za pretrgani Miceljnov uhelj se mi kazen ni zdela prehuda.

Ko je končno odnehal in me izpustil, sem se zgrudil na kolena in poskusil sestri na pete, pa nisem mogel. Moral sem si podložiti dlani, da sem imel vsaj nekaj mehkega pod seboj. Tulil ni-

in po svetu, je vedno bila in je še naklonjena skupni jugoslovanski državi. Toda le taki, v kateri bodo vsi narodi imeli isto važnost in pravice. Nikdar pa ne bomo pristali na vlogo manjvrednega in se podredili južnjaškemu mini-imperializmu pod pretvezo jugoslovanstva.

Tako SDM v svojem VESTNIKU in zgodba je jasna. Zopet bi morali biti potisnjeni v kot, kot že tolikokrat v preteklosti. Kdo bo branil naše narodne pravice, če jih sami ne bomo? Zal so celo med nami ljudje, za katere je že zgornja obramba osnovnih narodnih pravic "politika", ki bi se je ne smeli privoščiti. Molče bi morali upogniti hrbet in tako lepo priliko lastne radijske oddaje pustiti iti mimo: teden za tednom naj bi poslušali tuj jezik na radijskem sporedu, ki upravičeno pripada nam...

Hvala Bogu, topot smo uspeli. Zastopnik SDM je na pripravljalnem sestanku radijskih ur za viktorijske priseljence nastopil v imenu vseh tukajšnjih slovenskih ustanov, tudi našega verskega središča v Kew: **SLOVENCI SMO DOBILI LASTNO TEDENSKO ČETRTRNO ODDAJO.**

Čas radijske oddaje priseljencev iz narodov v sklopu današnje Jugoslavije bo sleherni TOREK ZVEČER OD ČETRT NA DEVET DO DESETIH. Katerih petnajst minut bo naših, še ni določeno, vsekakor pa bo vse leto imela sleherni narodnost isti čas, ter ne bo nepotrebnega čakanja in ugibanja.

Prvič bomo slišali slovenski spo-

EMONA ENTERPRISES

P.O. BOX 188, COOGEE, N.S.W., 2034

Tel. 399 9061

JELENA in ALFRED BREZNIJK

Nudimo Vam najnovejše SLOVENSKE PLOŠČE in KASETE ter KNJIGE

V SYDNEYU so Vam naše plošče in kasete na razpolago tudi pri sestri Miriam, Slovenski Center sv. Rafaela, 311 Merrylands Road, Merrylands.

V MELBOURNU pa je naš zastopnik z lepo izbiro plošč in kaset Društvo sv. Eme, slovenska cerkev v Kew.

red v torek 13. maja. Oddajala ga bo redno nova 3ZZ radijska postaja pod vodstvom ABC na valovni dolžini 1220, med 3AW in 3KZ.

Premostili smo poskus, da bi lastne slovenske oddaje ne imeli. Zdaj, ko jo imamo, pa se s skupnimi močmi potrudimo, da jo ohranimo in držimo na zares dostojni višini.

DAROVI ZA BERNARDOV TISKOVNI SKLAD: \$10.— Franc Purgar; \$9.— Stanko Andrejašič; \$8.— Slavica Brumec, Jože Muc; \$6.— Bernard Zidar, Peter Košak; \$5.— Emil Lozej; \$4.— Stane Furlan, Vera Mamilovič, Franc Danev; \$3.— Edward Golja, Jože Novak; \$2.— Marija Leben, Ivanka Kontelj, Vlado Ferluga, Zdenka Novak, Janez Kucler, Herman Šarkan, Leopold Dejak; \$1.— Rihard Bogatec, Jože Turk, Vinko Jager, Ferdo Godler, Leopold Požar, Silvo Pregelj, Janez Primožič, Jože Dekleva, Ivan Bratina, Anamarija Cek, Marija Plut, Silva Krčmar, Štefka Tomšič, Lucija Sulič.

P. STANKO PODERŽAJ, INDIJA: \$4.— Anica Klekar (za lačne); \$3.— Družina Boelckey, Franc Purgar; \$1.— Janez Primožič.

P. EVGEN KETIŠ, AFRIKA: \$50.— J. Š. (za lačne); \$5.— Marija Habor; \$3.— Rafaela Bernes (za lačne).

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA: \$205.05 prostovoljni prispevki pri misijonskem filmskem predavanju v Kew; \$100.— Julka Mrčun; \$67.70 prostovoljni prispevki pri misijonskem filmskem predavanju v Morwellu; \$5.— Francka Anžin, Anton Verderber (za lačne); \$4.— Družina Mamilovič; \$3.28 Baily House; \$3.— Družina Boelckey, Stanko Andrejašič, Franc Purgar; \$2.— J. Čuk.

Dobrotnikom Bog poverni!

sem več, samo ihtel sem kaj bridko in občepel na mestu kot kup nesreče. Solze so mi pa kar naprej lile iz oči same od sebe in kapljale na kolena.

Ata me je za trenutek čisto mirno gledal, potem je poklical v kuhinjo: "Mama, pridi noter!"

Pri priči je bila v hiši, pa je nisem nič pogledal, kako se drži.

"Poglej ga, mama! Tu ga imava, tega nesrečnega fanta. Sama veš, kako težko si čakala, da bi se mu pamet odprla. To si dočakala, hvala Bogu, pa tudi jaz s teboj. Kaj bova pa zdaj z njim, ko vidiva, da se mu je s pametjo oprla tudi hudobija? Hudobija, mama, ali razumeš? Kaj bova zdaj z njim, mama, to ti meni povej . . .!"

Tak neznan glas je bil v atovih besedah, da me je vse bolj skelel kot klobase, ki jih je gotovo pustila palica na sedalu. Čez in čez me je skelel, najbolj pa v srcu. Mislim, da mama ni nič odgovorila. Pa tudi nisem bil zmožen, da bi poslušal. V meni je kar naprej kričala tista atova beseda, tako tuja, pa vendar do dna razumljiva: "Hudobija se mu je odprla . . . Hudobija . . .!"

Pika!

*

Tako je profesor Drnuljc zaključil svoje pripovedovanje. Ko sem mu naslednji dan prebral zadnje poglavje, je prikimal, rekel pa nič. Jaz sem si že pripravil papir in svinčnik, da bi si zapisoval nadaljnje dogodke. Profesor je pa odkimal in rekel: "Že sam naslov, kot ste ga dali moji povesti: Pamet se je odprla, me sili, da tu napravim piko. Da se mi je pamet končno na stežaj odprla, je bilo zdaj vsestransko znano. Ko je to reč tudi naš ata javno priznal, je bila res do zadnjega konca dognana. Če bi pa hotel pripovedovati, kako sta se od takrat naprej ropkali med sabo moja pamet in hudobija, bi bilo treba nove povesti. Zato rečem še enkrat: Pika!"

Priznam, da me je profesorjeva povest čudno ganila. Tudi njega samega. Malo da se mu niso orosile oči.

"Gospod profesor! Jutri pridem zopet, pa bova brez odlašanja začela novo povest. Naslov že imava: Boj med pametjo in hudobijo . . ."

Odločno je odkimal z glavo in roko: "Ne, to pa ne! Tista reč je pa tako moja in božja, da je tudi vam ne bom razodeval, kakor vas imam rad. Nak, tega za ves svet ne dam od sebe, posebno ne, da bi šlo v kakšno povest. Samo z Bogom se o teh rečeh pogovarjam . . ."

Moral sem se vdati, mož je preveč odločno zinil. Prijel sem ga z druge strani: "No, naj bo kot pravite, gospod profesor! Ampak pike pri najboljši volji še ne morem napraviti. Saj bi me bralci križali, če bi ničesar več ne zapisal. Vsaj o Miceljnu bodo zahtevali, da se pove, kaj je bilo pozneje z njo".

Profesor se je zamislil.

"No, pa počakajmo s piko do jutri. Boste pa napisali epilog. Vidite, zdaj sem zinil eno profesorsko: Epilog! Torej jutri pridite po epilog!"

EPILOG

Kakih dvajset let je poteklo. Bil sem že precej znan profesor, ko dobim povabilo na svatbo. Naš Luš se je ženil. Dali so mu bili čez, čeprav sta oba prejšnja Drnuljca živela in bila prilično trdna.

Rad sem se odzval, čeprav je bilo treba na dolgo potovanje. Srečal sem doma veliko znancev, ki jih leta in leta nisem bil videl. Češnjičeva teta in gostač Tomažek sta me bila menda najbolj vesela, ali vsaj tako je kazalo. Podganarjevega strica je že nekaj

let krila zelena ruša. Tiče je izvršil poročne obrede — bil je za patra pri jezuitih. Zelnik pod cesto je zadovoljno redil pet ali šest vrst zeljnatih glav.

Prav za prav sem vam včeraj obljubil samo o Miceljnu še kaj povedati. No, dobro. Že dolgo ni bila več Micelj, pa tudi Mičica ne: samo še Mica. Oče Luka je bil mrtev; od časa do časa se je še kar naprej vdajal pijači, nekoč se je hudo prehladil in izhiral na jetiki. Janče se je vrgel po očetu — tako je Neža dala dom Mici. Odnekod je pripeljala k hiši novega Žirovca, ki je bil vreden največje pohvale.

Seveda sva se z Mico videla. Pestovala je drobno punčko.

“Kako ji je ime?” sem vprašal.

“Micelj”, je rekla Mica in zardela.

“Saj res”, sem rekel, “kako naj bi bilo drugače! Spomini . . .”

“Spomini . . .” je pritrdila.

Za nekaj minut sva se zamislila.

“Ti, gotovo si še huda name, da sem te takrat tako grdo nabunkal. Ne verjameš, koliko stokratov sem se že pokesal”.

“Nič ni treba kesanja”, se mi je posmejala. “Sam veš, da sem jih zaslužila. Ne verjameš, koliko stokratov si se mi že zasmilil, ko si jih zavoljo mene toliko držal . . .”

Šmejala sva se in obema se je dobro zdelo.

“Torej ti misliš, da je vse pošteno odtehtano in sva oba lepo izplačana?”

“Ne vem. Skoraj bi dejala, da sem jaz še zmerom tvoja dolžnica. Veš, ti si bil zadnji, da sem mu rekla: šmenta pa figo. Ti si mi izbil to grdobijo. Uhelj se je pa kmalu zacelil”

“No, hvala Bogu! Zdaj pa jaz tebi nekaj povem. Ti si bila zadnja, ki sem ji uhelj pretrgal. Ti in atova palica sta mi izbila veselje do tega”.

“Pa sem bila tudi prva! Ti pa nisi bil prvi, ki sem mu jaz figo pod nos pomolila”.

Micelj je torej po vsej sili hotela, da ostane moja dolžnica.

Nič pravega mi ni prišlo na misel, da bi ji to mnenje izbil — kakor sem ji takrat izbil šmenta pa figo . . .

(KONEC)

MELBOURNE!

V priredbi
MLADINSKE SKUPINE
verskega centra
v Kew

bo na soboto 17. MAJA
v BARAGOVI DVORANI

PLESNI VEČER

Vabljeni vsi
slovenski mladinci
in njihovi starši!

Začetek ob pol osmih,
zaključek ob enajstih.

Igra orkester
mladih: DRAVA.

Vstopnine ni!

Po običajnih cenah
bodo na razpolago
brezalkoholne pijače
in prigrizek.

PRIDITE!

PODPRIMO ZAMEJSKI TISK!

NEKJE JE LUČ je naslov nove knjige VINKA BELIČIČA, ki je izšla v Trstu in jo imamo že v zalogi. Ker je naklada nizka, je njena cena \$3.—, je pa vredna branja.

Dobili smo deset izvodov letošnjih GORISKIH MOHORJEVK. Cena štirih knjig je \$10.—, je pa samo Kopalova knjiga SVETOVNI POTNIK PRIPOVEDUJE vredna vsaj polovico.

POZDRAV IZ NOVE ŠTIFTE
pri Gornjem gradu

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
213 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon kot zgoraj.

KRSTI

Eric Marcus Vuchich, Wentworthville. Oče Elliott, mati Danica, rojena Brkovec. Botrovala sta Robert Vuchich in Marinka Rosman — Merrylands, med nedeljsko službo božjo, 13. aprila 1975.

David Gerard Simenčič, Quakers Hill. Oče Karl, mati Ivanka, rojena Čeh. Botra sta Aleksander in Marija Jeglič — krst je bil v bolnici v Blacktownu, 21. aprila 1975.

POROKE

Nick Hudson, rojen v Grčiji, in **Marija Milena Pletersky**, živeča v Petersham-u. Priči sta bila Nick Simunkovich in Pio Cerro — Merrylands, 12. aprila 1975.

Lambertus Binkhorst, rojen v Gronau, Nemčija, in **Olga Kovačič**, rojena v Sestrzah, župnija Majšperk (pri Ptujski gori). Priči sta bila David Alan Tribolet in Barbara Stajdohar — Merrylands, 26. aprila 1975.

NOV GROB je dobilo pokopališče (Lawn Cemetery) v Leppingtonu. V njem je našla zadnje počivališče komaj 51 letna **JOLANDA BARIČ**, rojena Novak. Rojena je bila 25. decembra 1923. na Reki. Živela je na Sušaku, pozneje pa več let v Nemčiji. V Avstralijo je prišla meseca avgusta leta 1961 na ladji "Aurelia". Kmalu se je poročila v Marrickvillu z Milanom Baričem. Tam sta živela nekaj let, potem pa si kupila majhno farmo v Leppingtonu. Jolanda je lani okrog božiča začela bolehati. Iskala je pomoč pri zdravnikih, prestala mnogo pregledov, dokler niso končno ugotovili zahrbtno bolezen raka. Podvrgla se je operaciji, toda tudi to ji ni pomagalo. Bila je v boleznih pripravljena na odhod v lepše življenje in je v boleznih večkrat prejela sv. zakramente. Posebno zadnje tedne je veliko trpela, vendar je to trpljenje vdano prenašala. Končno je bila mera, določena po božjih načrtih, polna: Gospodar življenja jo je okrog tretje ure zjutraj, v soboto 19. aprila 1975, poklical k sebi. — Pogrebna sv. maša je bila opravljena v Merrylandsu v torek 22. aprila. Nato smo pokojnico

spremili v Leppington na pokopališče. — Možu in ostalim sorodnikom tu in v domovini naše iskreno sožalje. Spomnimo se pokojnice v molitvi. R.I.P.

Mož pokojnice se iskreno zahvaljuje vsem rojakom in znancem za vse izraze sožalja, za cvetje in številne druge pozornosti med boleznijo svoje žene Jolande ter ob njeni smrti in pogrebu. Bog povrni!

TELOVSKA PROCESIJA bo na slovenski zemlji, 45 Ferrers Rd., Horsley Park, v nedeljo 25. maja. Opoldan bo sv. maša, nato pa procesija po zemljišču. Prosimo narodne noše, da se te prireditve udeležijo. Pa tudi rojaki naj bi prišli v lepem številu. Če bo procesija svoj malo podobna naši v domovini, je odvisno od vas. Gotovo je treba čim večje udeležbe, saj je procesija s peščico rojakov bolj klavrna zadeva. Pri opoldanski maši pred procesijo gotovo prejmite sv. obhajilo in tudi otrokom to naročite. Pri maši in procesiji sodeluje mešani zbor. Ta dan bo zato v Merrylandsu ob 9.30 dop. le tiha maša.

Telovska procesija sydneyjske nadškofije bo en teden pozneje, v nedeljo 1. junija. Vršila se bo na zemljišču Patrician Brothers College, Flushcombe Rd., Blacktown, ob 2.30 popoldan. Merrylands spada pod blacktownski sektor nadškofije, zato se bomo te procesije udeležili. Komur pa je predaleč, naj se je udeleži v okraju, kjer živi.

ZAKLJUČEK ŠMARNIČNE POBOŽNOSTI bomo slovesno praznovali zadnji dan, v soboto 31. maja, ko je po našem novem koledarju praznik Marijinega obiskanja. Po večerni maši ob 7 uri bodo pete liturgije Matere božje. Sodeloval bo mešani zbor pod vodstvom g. Klakočerja. Rojaki od blizu in daleč lepo vabljeni. Ker sobotna maša velja za nedeljsko, s tem že lahko prisostvujete maši namesto naslednji dan.

OBISK IZ AFRIŠKEGA MISIJONA bomo imeli tudi sydneyjski rojaki in sicer v juniju in juliju. V Avstraliji se nahaja namreč že nekaj tednov p. Hugo Delčnjak OFM, ki deluje v afriški državi Togo skupaj z našim sydneyjskim posinovljencem p. Evgenom Ketišem. P. Hugo se trenutno mudi v Melbourneu, kjer je že imel nekaj predavanj o svojem misijonu.

S seboj ima tudi filme. Po drugi nedelji v juniju ga pričakujemo v Sydney, da bo tudi nam kaj zanimivega povedal in pokazal o svojem delu in o življenju domačinov v Togo. Datum predavanj še ni določen. Bodo pa objavljeni v "Rafaclu", ki bo izšel v maju.

CANBERRA ima mesečno slovensko službo božjo ravno na binkoštno nedeljo, 18. maja ob 6. zvečer v Garranu. Nato pa zopet 15. junija (topot bo skoro gotovo tam tudi misijonar p. Hugo). **WOLLONGONG** ima slovensko mašo 8. junija in nato zopet 13. julija (obisk misijonarja). **NEWCASTLE** ima slovensko službo božjo na peto nedeljo naslednji mesec, to je 29. junija (ne torej 22., kakor je bilo ustmeno povedano). Prišel je tudi misijonar in imel predavanje. Več o tem pa v prihodnji številki.

IZREDNA SLUŽBA BOŽJA v Merrylandsu bo na praznik Sv. Rešnjega Telesa in Krvi (v Avstraliji ni zapovedan praznik), v četrtek 29. maja ob 7. uri zvečer. Lepo vabljeni.

MAŠE ZADUŠNICE po posebnem naročilu družine pokojnega se pogosto v naši cerkvi opravljajo med tednom ob 7. uri zvečer. Lepo je, da za priliko povabite tudi znance in prijatelje. Še lepše pa bo, če napravite pri tem še en korak naprej in prejmete pri tej maši tudi sv. obhajilo, ki ga darujete za pokojnika.

BLAGOSLOV DOMOV je lepa krščanska navada. Duhovnik vam bo rad ustregel in vam blagoslovil hišo. Spodobi se, da imate vsaj v glavnem prostoru (dnevna soba) križ ali sveto podobo. Blagoslov ni nekak čar, ki naj bi varoval hišo. Je pa zakramental sv. Cerkve, ki naj prebivalcem in družinskim članom pomaga, da bi spolnjevali božjo voljo in se držali zapovedi. Obredna molitev blagoslova tudi prosí Boga, da naj bi bilo v tej hiši "zdravje, čistost, zmogovita moč, ponižnost, dobrotljivost in krotkost, polnost pestave in hvaležnost do Boga Očeta in Sina in Svetega Duha". Brez resnega prizadevanja družinskih članov za te čednosti in brez redne molitve v hiši bo blagoslov kaj malo koristil.

PET PRVIH SOBOT od maja do oktobra nas spominja prikazovanj Matere božje v Fatimi leta 1917. Sydneyski kardinal je naročil, da naj se te sobote praznujejo na slovesen način in naj se češčenju Matere božje da mesto, ki mu gre. Te pobožnosti naj bi imele namen zadoščevati Bogu za vse žalitve. Tudi v Merrylandsu bomo na te sobote imeli po maši sv. rožni venec, pred vsako desetko pa bomo slišali tozadevno svetopisemsko besedilo. Tako nam namreč naroča Fatimska Mati božja po treh otrocih, Jacinti, Francku in Luciji.

Vabljeni ste na slovensko **TELOVSKO PROCESIJU** ki bo v nedeljo, 25. maja v Horsley Parku. Začetek s sv. mašo opoldan, nato procesija po zemljišču.

Avstralska procesija pa bo 1. junija ob 2.30 popoldan na Patrician Brothers zemljišču, Flushcombe Rd., Blacktown

Vsi verni rojaki ste vljudno vabljeni na

ZAKLJUČEK SMARNIC

ki bo v Merrylandsu na soboto 31. maja ob 7. uri zvečer. Sv. maša in pete litanije. Sodeluje mešani zbor.

MAŠE PO DOMOVIH v svetem letu toplo priporočam. Morda boste s tem znova približali sv. mašo kakemu znancu, ki se je od nje odtujil. Primerno je tudi imeti mašo na domu kakega bolnika, ki ne more v cerkev. Posvetujte se s slovenskim duhovnikom!

ZA BEGUNCE V VIETNAMU smo imeli posebno nabirko pri nedeljski maši v Merrylandsu v nedeljo 20. aprila. Darovi so znesli \$100.73. Bog plačaj vsem, ki so sodelovali! — V načrtu je tudi nekaj škofijskih nabirk za sirotišnice, za semenišča, za potrebe emigrantskega dušnega pastirstva, itd. Skušajmo sodelovati po svojih močeh!

P. VALERIJAN

Letošnja velika sobota v Canberru: Dr. Ivan Mikula pred Slovenskim domom po blagoslovu velikonočnih jedil.

Z Vseh Vetrov

VIETNAM se je podal, Saigon je kot zadnji dvignil roke in se predal na milost in nemilost rdečim zmagovalcem. Po tridesetih letih vojne, v kateri je izgubilo življenje en milijon ljudi, med njimi 56.000 Amerikancev in 500 Avstralcev. Koliko tisočev bo pobitih v naslednjih mesecih "osvoboditve", si je težko predstavljati . . .

Ravno na ANZAC-dan, petek 25. aprila, je avstralska ambasada zapustila Saigon. Canberra je nečastno požrla svoje obljube in stotinam Vietnamcev, ki so delali zanjo ali imajo v Avstraliji svojce, zaprla pot v svobodo. Reporter Michael Richardson je poročal iz Hong Konga: "V petek sem se svoje vlade globoko sramoval . . ."

Težko je najti besede k tem zadnjim poročilom vietnamske bede in hladnosti svobodnega sveta, ki lastne svobode ni vreden.

ODSTOP KISSINGERJA, ameriškega zunanjega ministra, zahtevajo nekateri ameriški senatorji po vsem tem, kar se je zgodilo v Južnem Vietnamu in Kambodži. V senatu mu očitajo, da je "nadut arhitekt načrtnega uničenja ZDA". Dokazujejo mu usodne napačne poteze z ozirom na politiko odjuge z ZSSR, dovoljenje vključenja rdeče Kitajske v Varnostni svet ZN, odklon vojaške pomoči Formozi in Izraelu ter priznanje diktature na Kubi. "Kissinger je v šestih letih uničil našo pripravljenost na vojno ter spravil v nevarnost našo varnost in naše bodoče blagostanje", pravijo kaj glasno in odločno.

Kdor je dobil v roke knjigo "None Dare Call it Conspiracy", ki jo je napisal Gary Allen in je izšla pred štirimi leti v Kaliforniji, bi tem očitkom zlahka verjel. Knjiga govori z otipljivimi dokazi o tajni sili mogotcev, ki izza kulis odra sveta odločajo o usodi narodov. Tudi Kissingerja omenja na svojih straneh.

Eno pa gotovo vemo vsi: Tiste Nobelove nagrade za mir si Kissinger res ni zaslužil. Polomija v Vietnamu je za to kaj zgovoren dokaz . . .

GLAS AMERIKE je s prvim februarjem prenehal s svojo slovensko oddajo, četudi je bil slovenski jezik

eden prvotnih tega radia. Rekli so, da oddajo ukinito "iz proračunskih razlogov" — pa bi težko verjeli, da je Amerika res že tako na psu, da se mora reševati s prenehanjem polurne dnevne radijske oddaje. Na psu je na drug način — s popuščanjem v vseh pogledih. Morda ni zgolj slučaj, da je bila ukinitve izvedena prav v času, ko je bilo najavljeno, da bo predsednik Ford obiskal Jugoslavijo . . .

Kampanja, ki so jo za rešitev GLASA AMERIKE pričeli ameriški Slovenci ter so bili vanjo zajeti tudi slovenski predstavniki v Kongresu in mnoge odlične ameriške osebnosti, je žal ostala brezuspešna. Sem že zadnjikrat zapisal, da današnja politika prijateljstva ne pozna. Tudi ameriška nam zlasti zadnji čas prinaša razočaranje nad razočaranjem . . .

ZDAJ ŽE VES SVET VE, da bodo poletne olimpijske igre leta 1980 v Moskvi, kakor je končno odločil olimpijski mednarodni odbor. Nekateri celo pravijo, da je bila odločitev eden zadnjih vplivov Nixona, ki je hotel ustreči Brežnjevu in je zato opustil podporo Los Angelesa kot bodoče olimpijsko mesto.

Rusi že zdaj obljubljujejo športnemu svetu in vsem tujim udeležencem "znano rusko gostoljubnost". Kljub temu pa se športniki tudi že zdaj sprašujejo, če med to "gostoljubnost" spada tudi resnična športna svoboda, kot je to običaj pri takih mednarodnih prireditvah. Med svetovnimi športniki so tudi begunci iz raznih komunističnih držav, ki danes zastopajo v športu svoje nove domovine. Kot turistom bi jim bil vstop v Sovjetsko zvezo zabranjen — jim bo dovoljen kot športnikom?

Bomo videli. Sicer je pa do leta 1980 še dolga doba in bogsigavedi kaj se bo še skuhalo do takrat na tem božjem svetu . . .

TOLIKO JE GOVORA in pisanja o sončni energiji, ki naj izpodrine olje. Ameriška General Electric Co. bo to leto v poskusne namene že ogrevala in tudi hladila (!) svoje Vesoljsko tehnološko središče s sončno energijo namesto z oljem kot doslej.

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE,	
189 Boundary Road,	329 6144
MALVERN,	
1382 High Street,	50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG,	
505 Princes Highway, Noble Park,	546 7860
MENTONE,	
3 Station Street,	93 2460
FRANKSTON,	
232 Cranbourne Road,	781 2115
NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA	

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po znernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED IN Hotel DANIELA

Via S. Croce in Gerusalemme, 40
00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31
00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postreženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebe je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOŠLI!

Le kako so bo obneslo? Strokovnjaki na tem polju kljub tem poskusom kar ne verjamejo, da bi bilo mogoče pred koncem tega stoletja tako izpopolniti uporabo sončne toplote, da bi jo lahko uvedli v širšo uporabo.

RIM JE ZA SVETO LETO obiskala v začetku aprila tudi večja skupina slovenskih romarjev. Med skoraj 300 romarji so bili verniki z Bleda, Slovenske Bistrice, Žirov, Velikega dola, Poljan in Trate, pridružili pa so se jim tudi koroški Slovenci iz okolice Celovca. Papež jih je sprejel in pozdravil na dvorišču sv. Damaza.

JERUZALEM je imel letos za veliko noč kot običajno romarje iz raznih krajev izraelske države ter vsega sveta, njih število pa je bilo znatno manjše kot druga leta. Vzrok je iskati v svetovnih razmerah, ki so se prav ta čas precej poostile in za potovanje niso ravno najbolj prikladne. Pač pa je v Jeruzalemu kar mrgolelo Judov: krščanska velika noč je namreč letos soupadla z judovskim praznikom, ki je privabil judovske vernike v "sveto mesto". So pa vsi obredi, tako judovski kot krščanski, potekali v miru in redu.

"PACIENTOV", ki jih oblast iz političnih vzrokov pošlje zdrave v umobolnice, je v Rusiji več tisoč. Tako je v Genevi v Švici na konferenci mednarodne ustanove "Amnesty International" izjavila Dr. Marina Voikhanskaya, ki je bila svoj čas uslužbena kot psihiater ene leningradskih umobolnic. Vsak izobraženec, ki ni stoodstotno v vrstah partije, je nevaren. Oblast se zaveda, da danes zve hitro tudi svet izven Rusije, če ga pokličejo pred politično sodišče in zapro. Zato se zadnja leta Kremelj poslužuje druge taktike: izobraženca proglasijo za neumnega ter ga strpajo v umobolnico, kjer naj brez vsakih osebnih pravic žalostno konča v pozabi. Močna zdravila bodo še tako zdravega človeka res kmalu zmešala . . .

Je pa zdravnica Voikhanskaya omenila, da večina ruskih psihiatrov pozna te slučaje in na tihem pomagajo, da tak "bolnik" ne jemlje preveč zdravil. So pa pod skrbnim očešom tajne policije in z vsem "zdravljenjem" tem nesrečnim "bolnikom" ne morejo prizanesti.

PODOMACENJE CERKVE lahko imenujemo odredbo papeža Pavla VI., da dobi Sudan, ki je bil doslej razdeljen v apostolske vikariate, svoje rezidencialne škofo (pet po številu) in dva nadškofa. Prav take in podobne spremembe so ena osnovnih zahtev evangelizacije. Cerkev v Sudanu je vzelo 130 let, da je prišla do te stopnje razvoja, čeprav je med 19 milijoni prebivalcev danes še komaj 680.000 katolčanov.

V temeljih sudanske Cerkve so tudi slovenski kamni: med prvimi misijonarji v teh krajih je bil Slovenec dr. Ignacij Knoblehar iz Škocjana na Dolenjskem, ki je leta 1847 s skupino misijonarjev iz Aleksandrije odpotoval proti jugu. Po vrnitvi obolelega škofa in smrti naslednika je moral prevzeti celo vodstvo misijona. Še več Slovencev mu je prišlo na pomoč, med njimi tudi nekaj laikov, ker je misijon potreboval obrtnikov.

Knoblehar je bil poleg misijonarja-pionirja tudi priznan strokovnjak za raziskovanje tujih kultur ter je kot prvi belec prodril v neznane pokrajine južno od Sudana. Svoja odkritja je opisal v knjigi "Potovanje po Beli reki".

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S.A., 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

KOTIČEK NAŠIH MALIH

**SLOVENSKIM MATERAM
MATERAM SLOVENSKIM
ZA DANAŠNJI GOD
MNOGO ZDRAVJA, SREČE
VOŠČI MLADI ROD.**

**ENA SAMA MISEL
GORKA NAS PREŠINJA,
ENA SAMA ŽELJA,
ČISTA KOT SVETINJA:**

**NAJ LJUBEZEN VAŠA
VEKOMAJ ŽIVI
IN SLOVENSKI ZEMLJI
BLAGOSLOV ROSI!**

MIRKO KUNČIČ

NAŠA MAMICA. — Mamico imamo samo eno. Ne sme nam biti vseeno, če je z nami zadovoljna, ali pa ji delamo skrbi. Saj nas ima tako rada. Vse bi storila

za nas, nobena ura ji ni prezgodnja in prepozna. Mi pa tako malo mislimo nanjo in njeno ljubezen. Komaj enkrat na leto, na **MATERINSKI DAN**, se spomnimo na njeno žrtev. Zato naj bo vsak naš dan spomin na mamico, za katero zvečer dodajmo molitvico, naj jo Bog še dolgo ohrani zdravo in veselo. — **Majda Bizjak, 13 let, Adelaide, S.A.**

DRAGI OTROCI!

Tri marljive otroke vam predstavljam danes, ki rastejo v znani in spoštovani družini Ivota **BAVČAR** in Doroteje r. Brecej, Fairfield (Sydney). Na levi je enajstletni **BOGDAN**, na desni trinajstletna **MIRJAM**, v sredini pa devetletna **JUDITA**. Vsi trije so rojeni v Sydneyu in jih je krstil slovenski duhovnik v Paddingtonu, slovenski jezik pa jim odlično teče.

Mirjam obiskuje farno šolo v Fairfieldu (2nd Form), pri pouku klavirja pa je že dosegla tretjo stopnjo. Bogdan obiskuje šesti razred v Patrician Brothers College. Lansko leto je bil najboljši učenec v razredu in upa, da bo tudi letos. Med športi ima najraje tenis in plavanje. Najmlajša Judita pa obiskuje tretji razred osnovne farne šole Naše Rožnovenske Gospe, tudi v Fairfieldu, v prostem času pa kaj rada pleše.

Vsi trije Bavčarjevi so redni učenci slovenske sobotne šole našega verskega centra v Merrylandsu ter pogosto nastopajo pri naših verskih in narodnih prireditvah. Mirjam bere tudi berilo pri slovenski maši. Nedavno se je pridružila celo cerkvenemu pevskeemu zboru, kjer njena mama in stara mama že dolgo let prepevata.

Bavčarjeva družina je doma iz Ajdovščine, kjer je bila na obisku leta 1971. Tedaj so otroci prvič srečali svoje stare starše (po mamin strani) in številne druge sorodnike. Morda se spominjate spominov, ki so jih objavili v Kotičku po vrnitvi v Avstralijo.

Vsekakor vsem trem čestitamo k uspehom in jim želimo, da bi še naprej ostali zavedni Slovenci. Bog daj, da bi Kotiček lahko objavil še dosti slik naše mladine, ki nam je v tak ponos kot so nam Bavčarjevi otroci. Starši zares zaslužijo naše iskrene čestitke!

CARINA, QLD. — Naša MATICA MRTVIH res neumorno narašča. Komaj smo spremili k večnemu počitku našo "mamo" — gospo Plut, že je našo brisbansko skupnost zopet prizadelo. P. Valerijan je v zadnji številki objavil poročilo o smrti med nami splošno znanega rojaka Jožeta Čarmana. V najboljših moških letih — 53 let je imel — je odšel od nas. Po dobrih 17 letih se je pridružil svoji prvi ženi Pavli, ki je takrat na tragičen način preminula v nesreči. Dragi Jože, naj Ti bo lahka avstralska zemlja!

Lepo je bilo, da je bil ob smrti ravno med nami dr. Mikula in je skupno z domačim župnikom opravil pogrebne obrede. V urah žalosti je domača beseda še več vredna in zares tolažilna.

Kot poverjenik za Mohorjeve knjige sem obenem z razpečanjem teh nabral tudi nekaj naročnine za MISLI. Pismu pa prilagam tudi nekaj ugank, če jih boste morda ob priliki mogli porabiti.

Slovenske pozdrave vsem bralcem! —

Janez Primožič.

Hvala za pomoč pri nabiranju članarine! Vse v redu prejel in vpisal. Tudi od ugank bom ob priložnosti kaj porabil. — Urednik.

CANBERRA, A.C.T. — Bojim se, da mi bo kdo oponesel, da se prepogosto oglašam o našem canberrskem društvu. Pa kar ne morem iti mimo, ne da bi spet vsaj malo zamijavkal...

Topot moram povedati, da smo imeli v Slovenskem domu krasno slovensko razstavo. Zbral in uredil jo je prav umetniško naš neumorni Stanko Ozimič. Kot sem slišal, sta bila on in njegova soproga na delu nepretrgoma 22 ur. Občudoval si lahko vezenine, lesene izdelke in vseh drugih slovenskih stvari je bilo na izbiro. Posebej naj omenim, da nam je S.D.M. za razstavo posodilo številne slike raznih slovenskih krajev, ki so zelo poživile dvorano. Stanko je umetniško izdelal tudi grbe posameznih slovenskih mest. Razstavljen je bila lepa zbirka "mini" narodnih noš — seveda pa tudi živih "maxi" noš ni manjkalo, saj so bile za otvoritev v uporabi prav vse canberrske narodne noše in še melbournske sestre so nam priskočile na pomoč.

Rastava je bila otvorjena na veliko soboto (29. marca) ob dveh popoldne. Ob treh so fantje v narodnih nošah pripeljali dr. Mikulo, ki je v Domu blagoslovil velikonočna jedila. Sledila je otvoritev "pokušanja slovenskih vin", ki ga je bilo nad dvajset vrst, razstavljenih pa nad 160 steklenic. Sredi dvorane

Del naše canberrske narodne razstave

je bila razstavljen prava slovenska preša, pred Domom pa je v kratkem času zrastel za čas razstave pravi slovenski vinograd, zakoličen in zasajen. Sredi trt je veselo klopotal štajerski klopotec.

Velikonočna nedelja je spet prinesla pokušanje vina, pa tudi tekmo z domačim pecivom: potice, torte, šarckeljnov in podobnih dobrot je bilo na pretek. Izbirali smo ob dveh popoldne, nato je sledila licitacija. Moram povedati, da so najboljše stvari pobrali Melbournčani: imeli smo namreč goste iz Melbournne in Sydneya. Upam, da so bili pri nas zadovoljni.

To našo velikonočno "klobaso treh dni" smo "zaspilili" v ponedeljek z domačim plesom. "Vinska trgateg" smo rekli taki veselici doma. Nad plesiščem se je razprostiralo ogrodje, prepleteno z vinsko trto

MELBOURNSKI SLOVENC!
Kadar potrebujete TAXI TRUCK
 za selitev in podobno,
 se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
 po domače pomenili za čas prevoza,
 delo pa bo opravljeno dobro
 in po konkurenčni ceni.
 Kličite čez dan: 311 6366
RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.
 (vprašajte za Maksa Hartmana!)
 Ob večernih urah
 kličite Maksovo številko doma: 850 4090

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Vam nudi tudi letos po izredno nizki ceni polet
MELBOURNE — SYDNEY — LJUBLJANA z odhodom dne 29. maja
ter vrnitvijo dne 26. avgusta LJUBLJANA — SYDNEY — MELBOURNE

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

Čez dan (poleg I. Gregoricha):

Paul Nikolich, Nada Nakova,
72 Smith Street,
Collingwood, 3066, Vic.
Tel. 419-1584 - 419-2163

Po urah:

Ivan Gregorich,
1044 Doncaster Road,
East Doncaster, 3109, Vic.
Tel. 842-1755

in obloženo z grozdi (tudi steklenice "tekočega grozdja" so visele med njimi). Policaj Cefizelj je skrbno pazil in vsak tat je drago plačal, kar je nad glavo ukradel — če je bil seveda pri kraji ujet. Tudi "zapor" smo imeli v kotu dvorane, iz katerega so se morali aretiranci odkupiti, če so hoteli zopet uživati svobodo domače zabave.

Lepo vse pozdravlja — Joža Maček.

RINGWOOD, Vic. — Bila je lepa nedelja zgodnje jeseni, 13. aprila. Na njeno sončno popoldne smo se

zbrali na slovenski zemlji PLANICA, Springvale. Kar lepo število mladine in vsi veselih obrazov: srečanje Slomškove šole v Kew in pa učencev slovenske šole Springvale. S tem v zvezi pa seveda tudi srečanje staršev. Piknik in pol za vse!

Otrokom v veselje smo priredili različne tekme. Najzanimivejša je bila "tek v vrečah", kjer je Tanja Varglien iz slovenske šole Springvale odnesla vse tri nagrade. Pri drugi tekmi je tudi zmagala naša šola: Klavdij Erzetič je "pojedel" prvo nagrado — prvi je pospravil jabolko v svoj želodeček. Otroci so se poskusili tudi v moči. Ekipa KEW : SPRINGVALE je vlekla vrv, da je bilo smeha na pretek. Zmagal je pa zopet Springvale.

Zdi se mi, da je Springvale odnesel vse prve nagrade, ker so bili tu otroci pač doma. Vedno je lažje igrati na svojem igrišču, pravijo športniki. Kadar bomo imeli zopet kako srečanje, pa bo gotovo zmagala Slomškova šola vsaj na trampolinu, tako so se to nedeljo "vadili" na njem.

A veselili se niso samo otroci. Tudi odrasli smo se poskusili, tako očetje kot matere. Pri tem pa je prvo nagrado odnesel KEW. Springvalečani so bolj počasni, zato pa trdni in vztrajni.

Tudi za želodce je bilo dobro preskrbljeno. Napolnili smo jih in zalili, a vedno je bilo treba otroke klicati skupaj, ker so v veselju pozabili na jed. Znamenje, da so se res dobro zabavali. Naj tu do-

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

stavim, da se je očitno dobro zabaval tudi p. Stanko s svojo fotografsko aparaturo, posebno pri trampolinu.

Zahvaljujem se vsem, ki ste omogočili to veselo srečanje, zlasti DRUŠTVU SV. EME in DRUŠTVU MATER SPRINGVALE, ki so skupno s sestrami piknik organizirale. No, da ne bom krivična: tudi naši možje-očetje so bili zelo priročni pri vseh pripravah. Pohvaliti moram tudi mlade muzikante, ki so nas zabavali z veselo domačo glasbo.

Naj za konec omenim, da smo bili to popoldne deležni tudi obiska predstavnikov Slovenskega društva Melbourne, ki so se v prijateljskem razgovoru z odborniki Planice menili o medsebojnem sodelovanju.

Lepo pozdrave vsem z željo, da bi bilo še več takih veselih popoldnevov. — **Lucija Srnc**, učiteljica slovenske šole Springvale.

MERRYLANDS, N.S.W. — Vedela sem, da bodo Brisbančani kaj poročali o svojem praznovanju obletnice društva in gostovanju mladih muzikantov iz Sydneya. Napisati moram, da niso bili samo muzikanti, ampak tudi me — njihove mame — lepo sprejete. Zato je naša dolžnost, da se rojakom, ki so nas v Brisbane gostili, vozili in prenočili, res iz srca zahvalimo. Vsem smo hvaležne za trud in prijaznost. Me smo bile vse zadovoljne — upamo, da tudi oni.

Smeha in dobre volje zares ni manjkalo. Da smo šle Sydneyčanke v daljni Brisbane krave molst, gotovo ni kar tako. Od samega smeha so nas skoraj pozabili

odpeljati na letališče. Tam smo pa ženske še bratovščino pile in Brisbančanke so se resno bale, da bomo vsi skupaj prišli z vrčki v roki na prvo stran dnevnika . . . Poročilo pravi, da je moral menda gospod Cuderman za dva tedna na bolniško, tako je plesal rašpo z eno izmed nas. Res nas je bil sam smeh in ostalo nam je sto spominov.

Očetje v Sydneyu so bili pa kar zadovoljni, da so se nas za nekaj časa znebili in ostali doma sami z drobižem. Samo gospod Mramor je dobil grajo štiriletnega sinka, da ne zna skuhati tako dobre kave kakor mama. . . Drugače pa je bilo vse v redu.

Še enkrat našim brisbanskim rojakom hvala za gostoljubnost in lep pozdrav od muzikantov "Mavrice" ter njihovih mamic! — **A. Stariha**.

ROJAKI V SYDNEYU!

Kadar potrebujete kakovostni pouk za vožnjo osebnega avtomobila ali tovornjaka, se z zaupanjem obrnite na našo

YADRAN AVTO-ŠOLO

Lastnik Franc Čuček Vam je vedno na razpolago. Pokličite ga telefonsko na številki **624-5538**.

20 PREMIER ST., TOONGABBIE, N.S.W.

PHOTO STUDIO VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY
MELBOURNE, VIC.

(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 PO URAH: 44-6733

IZDELUJEMO prvovrstne fotografije:
svatbene, družinske in razne.

PRESLIKAMO ali POVEČAMO črnobeke
ter barvne fotografije.

POSOJAMO BREZPLAČNO SVATBENA
OBLAČILA.

Pri nas dobite tudi poročne vence in cvetje
ter ostale svatbene potrebščine.

Odrpito ob sobotah in nedeljah od 10—7,
druge dneve od 10—5.

SPREJEMAMO TUDI BREZ PREDČASNEGA OBVESTILA!

PAUL NIKOLICH

AFRIŠKA UGANKA

Tako jo imenujemo zato, ker jo je prinesel p. Hugo Delcnjak iz Afrike. Našel jo je v šolskem listu katoliške dekliške gimnazije in jo je iztuhtala ena izmed afriških deklet. Takole se glasi:

Mama je dala svojemu sinčku dva vrča. Eden je držal točno pet litrov, drugi pa točno tri litre. Poslala ga je k vaškemu studentu z naročilom, da ji mora prinesiti točno štiri litre vode.

Fantiček se je sicer malo čudil, zakaj mora vzeti oba vrča s seboj, ko bi petliterski zadostoval za mamino naročilo. Vendar je ubogal. Upal je, da bo našel pri studentu kako litrsko posodo in nameril vodo, pa ni našel ničesar. Zato je bil prav vesel, da je prinesel oba vrča s sabo. Malo je razmišljal, potem pa nameril štiri litre vode in z njo veselo prižvižgal domov.

Kako neki je odmeril štiri litre s svojima dvema vrčema? To je pa tisto, kar mora rešiti — ugankar.

TEŽKA UGANKA

No, pretežka ravno ni, ima pa z uteži opravka in že zato zasluži gornje ime. To uganko mi je zastavil p. Stanko — kje jo je pobral, bi ne vedel povedati. Ta pa se glasi takole:

Tehtnico imaš in osem uteži. Sedem od njih ima enako težo, ena pa je za spoznanje težja; vendar ne dovolj, da bi to mogel čutiti in uganiti z rokami. Moraš se torej poslužiti tehtnice.

Težava je v tem, ker smeš tehtati samo dvakrat, ne večkrat.

Zdaj pa ugibaj, kako boš z dvakratnim tehtanjem spoznal, katera je težja utež. Težka uganka?

Ker so "vse dobre stvari tri", kakor pravi slovenski pregovor, bom gornjima ugankama dodal še POSET-NICO. Poslal mi jo je Janez Primožič iz Queenslanda. Ta pa se takole bere:

G. ZVONE KIJ

Kaj je ta gospod po poklicu?

Rešitve pošljite najkasneje do 31. maja na uredništvo. Med tistimi, ki bodo vse tri uganke pravilno rešili, bo žreb določil nagrajenca. Pa obilo sreče pri teh treh oreh!

MELBOURNSKI ROJAKI

Potrebujete morda priznanega **TOLMAČA** za sodišče ali kako drugo **važno zadevo**?

Obrnite se z zaupanjem na rojakinjo **JEAN SLUGA!**

48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078

Telefon:
49-4748
41-6391

REŠITEV APRILSKE KRIZANKE

Vodoravno: 1. Golgota; 2. ol; snaha; se; 3. Sostro; STD; 4. Abel; dveri; 5. aliansa; 6. ocvreti; 7. ZDA; Adm(odum); Isa; 8. oder; avli; 9. ban; očaram; 10. napadem. — **Navpično:** 1. osa; zob; 2. globa; oddan; 3. os; Selca; ena; 4. L(ev) N(ikolaj) T(olstoj); livar; op.; 5. garda; rdeča; 6. oho!; vnema; A(nno) D(omini); 7. ta; sest; vre; 8. astra; islam; 9. Edi; aim.

Rešitev so poslali: Jože Grilj, Lidija Čušin, Janez Turk, Vinko Jager, Ivanka Žabkar, Albin Drašček.

Izžreban je bil Janez Turk.

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

● Živel prvi maj, praznik vseh političnih delavcev, družbenih delavcev, kulturnih delavcev, prosvetnih delavcev, zdravstvenih delavcev, strokovnih delavcev in delavcev!

● Prvi maj je bil tudi letos dela prost dan. Če bi delali, bi ustvarili še večjo izgubo.

● Doživeli smo čudež tehnike! Proti vsem pričakovanjem, mimo prizadevanj vseh stanovalcev in brez vsake pomoči je po dveh letih naše dvigalo spet začelo delati.

● Babica pripoveduje otrokom zgodbo in konča: "In potem je vse tako bogato obrodilo, da so nastopili hudi časi."

STE ZAVAROVANI ZA SLUČAJ BOLEZNI?

Za **ZDRAVNIŠKO**
in **BOLNIŠKO ZAVAROVANJE**
(Medical and Hospital Benefits)

in po želji tudi za

ŽIVLJENJSKO (Life Insurance)

Vam je na razpolago

HIBERNIAN SOCIETY

Družba je registrirana pod Friendly Societies Act of Victoria kot podporna katoliška organizacija, ki ne išče dobička. Je od oblasti priznana po National Health Act in morejo člani prejeti tudi vse vladne dodatke (Commonwealth Government Hospital and Medical Subsidies).

V Melbourne morete izpolniti prijavnico in plačevati tromesečne obroke v slovenski duhovniški pisarni. Tudi v Sydneyu Vam more dati vse informacije slovenski duhovnik.

299 La Trobe Street,
MELBOURNE, Vic. 3000
Tel. 67-7345

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

“FRANK'S AVTO ŠOLA”

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

“Mislim, da sem se možu nekaj zamerila”.

“Po čem pa to sklepaš?”

“Že pol leta ga ni domov . . .”

SYDNEYČANI!

Kadar imate krstítke, svadbo, obletnice, družinski praznik . . . in potrebujete godbo, se obrnite na:

“ŠERNEKOV KVARTET”

Dogovorite se s Štefanom:

Tel: 521 2671.

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom

za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva

po zmerni ceni.

Telefon:
45 7275

FRANC ARNUS
76 Beverley Road,
HEIDELBERG, Vic.

Sydneyčani !

Za izdelavo kvalitetnega pohištva po naročilu:
za kuhinje, spalnice, dnevne sobe, pisarne, trgovine itd. se obrnite na naša rojaka Bruna Bolko in Stanka Slokar, lastnika podjetja:

PRIMORIE PTY. LTD.

320 Marion St., Bankstown, N.S.W.
Telefon 709-4989

Vprašajte za “quote”!

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene za vse vrste potovanj, za skupinska potovanja pa še posebne popuste.

- Mi urejamo tudi dnevna potovanja v Slovenijo ali katere koli dele sveta!

POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNISKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne

POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 1. URE.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163 — Po urah: 44-6733, 842-1755

V uradu: P. Nikolich, Nada Nakova, M. Nikolich in I. Gregorich